

Lord

genaamd
De groote

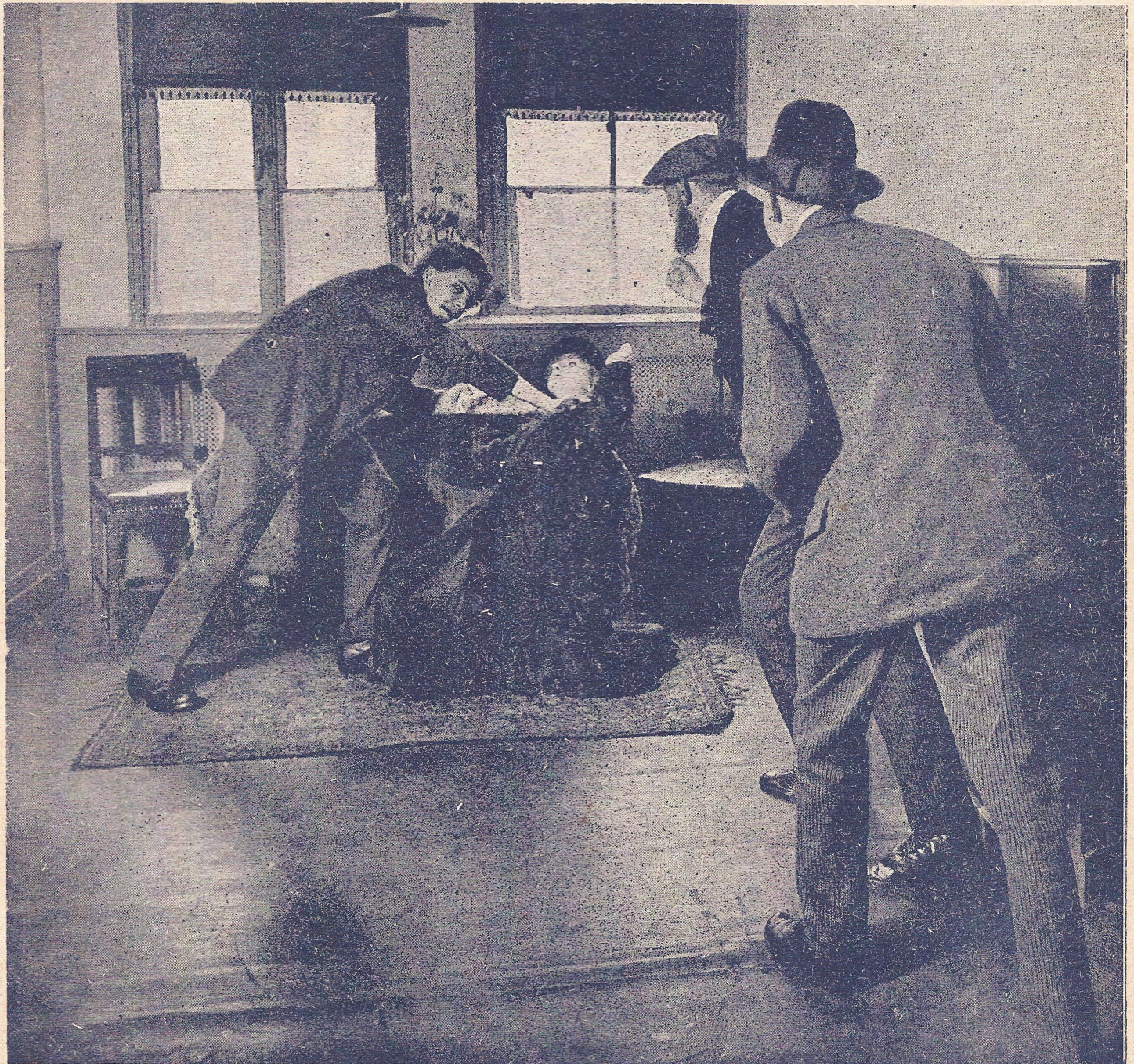
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 241

Een duister verleden

20 Cent

Het volgend oogenblik stonden de twee mannen in de kamer.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

EEN DUISTER VERLEDEN.

HOOFDSTUK I.

Een New-Yorksche dievenkelder.

Laat in den nacht van een buitengewoon warmen Septemberavond zaten een aantal personen in een van die dievenkelders, zooals men ze veel vindt dicht bij de kaden te New-York, in de buurt van de Brooklyn-bridge.

De kelder lag diep onder het peil van de straat, en bereikte men slechts langs een steile steenen trap.

Maar het spreekt vanzelf dat dit niet de eenige in- en uitgang was voor een boevenhol, waarvan de bezoekers ieder oogenblik bereid moesten zijn door de goed gewapende politie te worden overvallen.

Naast het buffet stond een zwaar vat.

Geen zes man zouden het van zijn plaats hebben kunnen tillen.

Maar als men, van de plaats af, waar de kroegbaas met zijn gemeen gezicht en zijn gluiperige oogen zich steeds bevond, een kleinen hefboom overhaalde, die er geheel onschuldig uitzag als het handvat van een bierpomp, dan draaide het vat snel en geruischloos om eene onzichtbare as en maakte aldus een spalk in de lage deur vrij, vanwaar een lange, langzaam hellende gang naar een tweede kroeg voerde, op geringen afstand van de eerste gelezen.

Dat onderaardsche dievenhol was uitstekend beveiligd.

Bij het intreden van gevaar, bij de nadering van een verdacht troepje politieagenten of het toeteren van den horen van een politieauto, was er altijd wel een straat-

jongen in de buurt, die in dienst stond van de bende, welke in „De Electriche Stoel” — dezen luguberen naam droeg de apachenkelder — haar hoofdkwartier had opgeslagen en die vliegensvlug kwam aanloopen om de aanwezige bendeleden te waarschuwen.

Bevond zich daar beneden dan iemand die iets op zijn kerfstok had — en dat was meestal het geval! — dan haalde de waard den kleinen hefboom over, het kolossale vat draaide ter zijde, de smalle deur sprong open en zij, die om de eene of andere reden door de politie gezocht werden kozen snel het hazenpad.

De waard trok den hefboom weder terug, het vat keerde op zijn oorspronkelijke plaats weder, en als de politie met de revolver in de vuist de smalle steenen trap kwam afstormen, dan vond zij meestal niet anders dan een troepje bezoekers, die met uitgestreken gezichten, alsof er geen vuiltje aan de lucht was, hun glas bier dronken en hun sigaretten rookten.

Want van dezen geheimen uitgang wist de politie niets!

Er zaten omstreeks twaalf man in de vrij groote, maar lage gelagkamer, zwart berookt en met allerlei afbeeldingen van bekende misdadigers aan de wanden, uit de bladen geknipt.

De waard stond op post achter zijn toonbank en hield een oogje op de ingangdeur, die steeds gesloten was en die nooit geopend werd of degene die toegang ver-

langde moest op een bijzondere manier hebben aangeklopt.

De aanwezigen, voor het meerendeel leden van de Bende van de Zilveren Poignard, een der gevaarlijkste uit geheel New-York, zaten aan kleine tafeltjes.

Zij rookten, sliepen, speelden kaart of praatten zachtjes met elkander.

Het was duidelijk te zien dat zij iemand verwachtten.

De naam van Black Jimmy werd telkens vernomen, op fluisterenden toon uitgesproken.

Blijkbaar was hij iemand over wien de bandieten nooit dan met eerbied spraken.

Nu en dan stond een van de boeven op, om voor de toonbank op gedempten toon eenige woorden met den waard te wisselen.

Toen de kleine klok boven het rek met flesschen en glazen juist twaalf slagen had laten hooren, werd er op bijzondere wijze op de deur geklopt.

— Daar zal hij zijn! riepen eenige mannen uit. Maar toch met een onwillekeurig gebaar naar den zak waar zij hun revolver bewaarden.

Van zijn plaats af trok de waard met behulp van een lang koord een luikje in de buitendeur open.

Daarvoor verscheen nu een bleek mannengezicht, gedekt met glimmende zwarte haren.

Het was Black Jimmy, de aanvoerder van de Bende, die aan dezen overvloed van glimmend zwart haar waarschijnlijk zijn bijnaam had te danken.

Aanstands ging het luikje weder neder en met behulp van een tweede touw trok de waard de klink van de deur om, die steeds op deze wijze verzekerd werd zoodra de duisternis was gevallen, teneinde geen overval te behoeven te vreezen.

De deur ging open en drie personen daalden de steenen trap af, twee mannen en een vrouw.

De mannen waren in een avondtoilet gestoken, terwijl Black Jimmy bovendien een monocle in het oog had geklemd en de vrouw droeg een fraai kostuum, waaroverheen zij een avondmantel had getrokken.

Zij was hoogstens twee- of drie-en-twintig jaar en zeer schoon.

Zij had een slanke en buigzame gestalte, prachtige donkere oogen en heerlijk zwart haar dat in een dikke wrong in den nek lag.

Maar zelfs nog voor haar schoonheid viel haar buitengewone bleekheid op en de schaduw onder haar mooie oogen.

Van tijd tot tijd streek zij zich met een moe gebaar over het hooge voorhoofd, of sloot even de oogen, om

ze aanstands weder met een verwilderden blik te openen.

Men zou Black Jimmy zeker een schoon man hebben kunnen noemen als zijn gelaat geen trekken van koelbloedige wreedheid had vertoond en van een leven dat in woeste uitspattingen werd doorgebracht.

De andere man was veel kleiner dan Jimmy.

Hij had een sluw boosaardig vossengelaat, met kleine diepliggende, steeds rondwalende oogen en een spitse kin die eindigde in een klein vlasbaardje.

Zijn bovenlip was bedekt met een kneveltje, dat met behulp van cosmetique in den goeden vorm werd gehouden.

Blijkbaar was hij een vreemdeling, of wilde hij in ieder geval daarvoor doorgaan, naar deze on-Amerikaansche haardracht te oordeelen.

Zoodra de drie personen de trap afdaalden sprongen alle aanwezigen van hun zetel en bleven zwijgend in eerbiedige houding staan.

De slapers hadden een ribbenstoot van hun makkers gekregen en waren verschrikt overeind gevlogen, terwijl zij zich de oogen uitwreven.

Black Jimmy trad tot midden in den kelder, wierp een langen en onderzoekenden blik om zich heen, blies een zware rookwolk uit, nam toen zijn sigaret uit zijn mond en vroeg:

— Zijn allen aanwezig?

— Ja chef! antwoordde er een.

— Tom heeft je van alles op de hoogte gebracht, is het niet zoo? ging Black Jimmy voort, met een blik tot zijn metgezel.

— Ja chef! klonk weder dezelfde stem.

Black Jimmy raadpleegde zijn horloge.

— Wij hebben nog een half uur! zeide hij. Zijn de wachtposten uitgezet.

— Het is geschied, chef!

— Dan hebben wij niets anders te doen dan rustig te wachten. Red Monkey geef mij een glas ale.

Dit laatste bevel was gericht tot den waard, wiens prachtig gezicht en rood haar hem dezen bijnaam hadden verschaft.

Juist toen de waard den drank op de tafel zette, waaraan de twee pas binnengekomenen hadden plaats genomen, trad de jonge vrouw op Black Jimmy toe en legde haar hand op zijn schouders.

Haar lippen trilden en haar stem beefde toen zij zeide:

— Doe het niet, Jim!

De aangesprokene wendde langzaam zijn blik naar

haar, zette het glas weder neer, dat hij juist aan zijn mond wilde brengen en wierp haar een blik toe.

— Wat is dat nu? Wat bedoel je, meisje? Heb ik je goed verstaan? Je wilt zeker een grapje maken!

— Neen Jim, bij God dat wil ik niet. Ik spreek in heiligen ernst! O, het is vreeselijk wat wij willen doen!

Met een harden slag zette Black Jimmy het glas bier neder zoodat het lichtgele vocht over den rand gulpte.

— De duivel sta mij bij! riep hij uit. Ik geloof waarachtig dat de meid sentimenteel wordt! Waar komt dat zoo ineens vandaan?

— Het is niet in eens gekomen, Jim, dat weet je wel! riep de jonge vrouw uit, terwijl zij in snikken uitbarstte. Ik kan het niet langer verduren! God hoort mij dat ik liever gestorven zou zijn dan je te volgen als ik geweten had, welk leven je leidde, al had ik je nog zoo lief!

— Het berouw komt te laat, meisje, zeide Black Jimmy op schamperen toon, en ik zou je aanraden mij niet meer met die praatjes aan boord te komen of wij worden kwade vrienden! En je zult wel weten wat dat beteekent! Denk maar eens aan je bovenarm, — daar zul je nog wel een zeker litteken vinden van het merk, dat wij er in brandden toen je je voor goed aan mij verbond! Denk daaraan en houd op met je sentimenteel geleuter.

De jonge vrouw was eerst bloedrood en daarna lijkbleek geworden.

Zij liet zich nu op een stoel bij de tafel neervallen, legde het hoofd op de armen en barstte in een wanhopig, hartverscheurend snikken uit!

De vriend en luitenant van Black Jimmy had met de grootste bedaardheid naar dit gesprek geluisterd, zonder zelfs zijn sigaret uit zijn mond te nemen.

Blijkbaar was hij reeds langer dergelijke tooneeltjes gewend.

De chef greep de weenende vrouw nu bij den arm en schudde haar heen en weer.

— Houd op met dat gejammer! beval hij. Het is op straat te hooren! Wil je soms de politie op ons af sturen? Misschien zou je dat wel willen! Ik waarschuw je alleen maar, dat ik mij nooit alleen zal laten vangen! Je hebt bij deze zaak geholpen, dat zal je toch zeker niet willen betwisten?

— Geholpen? riep de jonge vrouw op woesten toon, terwijl zij plotseling het hoofd ophief en Black Jimmy met de brandende oogen aanstaarde. Wist ik wat je voornemens waart? En al had ik het geweten, zou mij

dat iets geholpen hebben? Je hebt mij immers in je macht!

— Het verheugt mij dat je dat ten minste goed inziet! zeide Black Jimmy, terwijl een wreed lachje zijn lippen deed krullen. Ik heb je niet als kantoorjuffrouw in het huis van de bankiers geplaatst, die we aanstonds zullen bezoeken, om derwille van de mooie oogen van dien ouden heer! Je hebt mij de inrichting van het huis nauwkeurig moeten beschrijven, en die kennen wij nu! De rest zal kinderspel zijn!

— Als het maar bij stelen bleef! kreet de jonge vrouw wanhopig. Maar aan jullie handen kleeft bloed! Jullie zoudt terechtgesteld worden, ter dood gebracht in den electricischen stoel als jullie zoudt worden gegrepen.

— Daarin zou je je gerust wel eens niet kunnen vergissen, riep Black Jimmy hoonend uit. Maar zoover zijn we nog niet! Zij hebben me nog niet!

Nauwelijks had Black Jimmy dit woord uitgesproken, of met krakend geweld vloog de deur boven de trap open.

Blijkbaar was het slot met behulp van een zwaren boom stuk gerammeid.

Een kreet van woede en haat klonk in den kelder op.

Boven aan de trap vertoonden zich minstens een dozijn politieagenten, allen met revolvers gewapend.

— Vervloekt! Wij zijn verkocht en verraden! schreeuwde de waard.

Hij tastte onder de toonbank en haalde den hefboom over.

Snel draaide het vat om zijn as.

De smalle geheime deur sprong open.

Tom, de vriend van het Bendevoofd, was de eerste die met een sprong als van een tijger in de gang verdween, op den voet gevolgd door de jonge vrouw, die doodelijk verschrikt was opgesprongen.

Maar Black Jimmy was niet voornemens de vlucht te nemen zonder een paar van zijn doodsvijanden, de agenten, in het stof te hebben doen bijten.

Met een gebrul als van een wild dier, en terwijl de andere bandieten zich in veiligheid brachten, trok hij zijn revolver, legde op den voorsten agent aan en vuurde!

De agent werd in den arm getroffen en slaakte een kreet van pijn.

Maar het zou het laatste schot zijn hetwelk Black Jimmy zou afvuren.

Een der agenten hief op zijn beurt zijn revolver op en haalde den trekker over.

Met een doffen kreet viel Black Jimmy voorover op de tafel.

In zijn val wierp hij het glas bier om.

Hij zwaaide even met de armen als een marionet in een poppenkast en bleef toen roerloos dwars over de tafel hangen!

De kogel had hem midden in het voorhoofd getroffen.....

Nogmaals klonken er een paar schoten en twee bandieten stortten doodelijk gewond ter aarde.

Maar de waard wilde zijn plicht tot het uiterste vervullen.

Toen de laatste handiet door de geheime gang ver-

dwenen was, trok hij den hefboom weder naar zich toe, met zooveel geweld, dat het mechanisme vernield werd.

Toen greep hij op zijn beurt een zware revolver uit de geldlade, dook zoo ver mogelijk achter de toonbank weg en begon van achter deze geïmproviseerde borstwering op de agenten te vuren.

Twee hunner tuimelden van de trap.

Maar de overmacht was te groot!

De andere agenten ijlden, steeds schietend, de trap af, en maakten zich na een korte worsteling van den reeds zwaar gewonden waard van „De Electriscbe Stoel” meester.

HOOFDSTUK II.

Een soirée te Londen.

In een der fraaiste straten van Londen, de Kingstonestreet, ligt het schoone heerenhuis van een alom geacht Londenaar, Stanley Barton.

Hij was zelfs voor een Engelschman rijk, hetgeen duidelijk bleek uit de pracht waarmede hij dit huis had laten inrichten.

Hij was steeds een hartstochtelijk jager op groot wild geweest, maar sedert zijn huwelijk met miss Dora Nicholson, dat ongeveer twee jaar geleden gevierd was, had hij om harentwille deze hartstochtelijke neiging onderdrukt, die hem vaak maanden achtereen uit Engeland verwijderd hield.

Maar vele gangen en eenige vertrekken waren volgehangen met zijn jachttropeeën, met veel moeite en kosten uit Afrika, Australië en Engelsch-Indië naar Londen overgebracht.

Men zeide dat Stanley Barton hartstochtelijk verliefd was op zijn jonge gade, en dat was ook niet te verwonderen daar zij onder de schoonste vrouwen van Londen werd gerekend.

Eigenlijke bezigheden hield Barton er niet op na, evenmin als de meeste schatrijke Engelschen.

Hij had echter zijn graad als meester in de rechten behaald en pleitte nu en dan in zaken van zijn vrienden, die hem wegens hun gewicht aantrokken.

Hij was een man van omstreeks veertigjarigen leeftijd, groot en breed schouderd, met een innemend

gelaat en haar dat aan de slapen reeds eenigszins begon te grijzen.

De voorbijgangers, die laat in den avond van een mooien Julidag het huis van Barton passeerden, bleven een oogenblik stilstaan om naar de verlichting te kijken en naar de prachtige automobielen, die nu en dan voorreden om gasten te brengen of te halen.

Want er was een soirée ten huize van de Bartons, ter gelegenheid van de twee-jarige herdenking van hun huwelijk.

Een groot aantal gasten bewogen zich in de drie ineenlopende groote zalen, waar het dansen een waar plezier was.

De heer des huizes stond er voor bekend dat hij op geen geld zag als het er op aankwam zijn gasten bezig te houden.

In een kleine aangrenzende zaal stonden lange tafels, met het fijnste damast gedekt, die bijna bezweken onder de vracht kostelijke spijzen.

Een groot aantal bedienden, in zijde en fluweel gekleed, met zilveren gespen op de schoenen, liepen geruischloos heen en weer met groote zilveren schalen beladen met ververschingen.

Achter een groep kostbare palmen zat, op een kleine verhooging, een orkest dat slepende walsen en opwekkende two-steps deed hooren.

In den tegenover liggenden hoek van de groote bal-

zaal bevond zich een marmeren fontein, die de heerlijkste eau de cologne deed opspuiten en in de groote kom weder deed neervallen.

Dicht bij de ingangsdeur stonden twee heeren in onberispelijk avondtoilet zachtjes met elkander te praten.

Zij waren door de vrouw des huizes geïnviteerd als Lord William Aberdeen en zijn secretaris Charly Brand, maar de schoone vrouw van Stanley Barton zou waarschijnlijk vreemd hebben opgekeken als men haar had kunnen vertellen dat die beide mannen niemand anders waren dan Lord Lister, geheeten John Raffles en zijn trouwe vriend en helper!

Raffles had Barton eenigen tijd geleden leeren kennen tijdens een kleine jachtpartij bij een wederzijdschen vriend.

Barton had hem met zijn echtgenoot in kennis gebracht, aangetrokken door zijn geest en zijn onnavolgbare vertelkunst, en mevrouw Barton had den Grooten Onbekende gaarne onder haar gasten opgenomen.

— Dat ziet er nu alles zeer fraai uit, zeide Raffles zachtjes, na eenigen tijd, maar ik vraag mij te vergeefs af waartoe dit alles dient!

— Wel, om de gasten te onderhouden! meende Charly glimlachend.

— Meen je? vroeg Raffles op spottenden toon. Hoeveel van die gasten denk je wel, zouden zich werkelijk vermaken! Zeker geen twintig of dertig! En dat zijn dan heele jonge meisjes die verzot zijn op dansen! En reken nu eens uit wat het wel gekost moet hebben om vier- of vijfhonderd menschen zich ondraaglijk te doen vervelen! Daar zijn ten eerste die uitheemsche bloemen en planten — vijfhonderd pond sterling! Het orkest — vijftig pond! het souper — vijfduizend pond! de extra bedienden, de versnaperingen, de verlichting, de dansmeester — alles bijeen nogmaals vijfhonderd pond! En waartoe? Om den volgenden morgen met hoofdpijn op te staan, geradbraakt en versuft! En bedenkt nu eens, mijn jongen, hoeveel ellende men wel had kunnen lenigen met al dat geld!

Het gelaat van den Grooten Onbekende had een ernstige uitdrukking gekregen en zijn oogen schitterden.

— Nooit zal ik mij in dien toestand kunnen schikken, vervolgde hij op doffen toon. Ik zal hun ontnemen wat zij niet goedschiks willen afstaan, om nooden te lenigen, waarvan al die rijke leegloopers den omvang zelfs niet bij benadering beseffen, of, als zij dit al doen, er niets om geven! Ik zal hen laten boeten voor alles

wat hunne voorouders al zoo lang hebben misdaan jegens de misdeelden dzer vervloekte maatschappij!

Charly had zwijgend toegeluisterd.

Hij kende zijn vriend, en hij wist, wat er nu in hem omging, nu hij weder zag, hoe het geld met handenvol werd weggegooid aan allerhand nuttelooze vermaken, terwijl er in de armste wijken van Londen duizenden van honger en ellende omkwamen, langzaam maar zeker.

Hij wilde de aandacht van Raffles op iets anders vestigen en zeide:

— Zie, daar komt de gastvrouw naar ons toe. Is zij niet schoon?

— Ja, en wat meer en beter is — zij is interessant! Zij heeft van dat prachtige rosblonde haar, dat hoe langer hoe zeldzamer wordt, en haar gelaat heeft een melancholieke uitdrukking, die haar lang niet misstaat. Maar stil, daar is zij!

Dora Barton was naderbij gekomen.

Zij was waarlijk een mooie vrouw, zooals zij daar nu stond, het rosblonde haar hoog opgemaakt, bekroond met een diadeem, de schoone vormen omgeven door een prachtig avondtoilet van wijnroode zijde, dat den fraai- en boezem en den marmerblanken hals bloot liet, terwijl de gevulde armen tot even boven den elleboog waren bedekt door kanten mouwen.

— Het doet mij oprecht genoeg, dat gij aan onze uitnodiging gevolg hebt gegeven, mylord! zeide zij met haar zachte, welluidende stem. Ik hoor, dat gij bekend staat als een stille in den lande, die zich slechts weinig in gezelschap laat zien! Hoe komt dat zoo?

— Ik heb geen gezelschappelijke eigenschappen, mevrouw, antwoordde Raffles glimlachend. Gij zult ook wel weten, dat men daarmee geboren wordt! Ik zou het mijzelf echter nooit vergeven hebben, wanneer ik dezen avond elders dan juist hier zou hebben doorgebracht!

— Dat is voor mijn man en mij een groote voldoening, mylord! zeide Dora.

— Misschien, mevrouw! hernam Raffles, terwijl er een raadselachtige glimlach op zijn lippen verscheen.

— Misschien? herhaalde mevrouw Barton verwonderd. Gij gelooft toch wel wat ik zeg?

— Dat spreekt vanzelf, mevrouw, al zou ik het slechts doen omdat mijn eigenliefde het mij gebiedt.

Mevrouw Barton schudde het hoofd.

— Gij zijt een eigenaardig mensch! zeide zij, terwijl zij Raffles een onderzoekenden blik toewierp. Men weet nooit wat men aan u heeft! Vermaakt gij u ten minste?

— Dat doe ik steeds in een gezelschap, waar veel menschen bijeen zijn, mevrouw! Geen prachtiger veld voor studie in menschenkennis!

— Maar ik zie u in het geheel niet dansen?

— Duidt het mij niet ten kwade, mevrouw — ik ben niet meer op een leeftijd, dat men in dansen behagen scheidt — tenminste als men het zelf moet doen!

— Gij beschouwt het dus als een soort corvée? riep Dora uit.

— Ik maak er u attent op, mevrouw, dat niet ik dat woord genoemd hebt!

— Maar gij hebt het gedacht! Wat zoudt gij zeggen, als ik u vroeg, den volgenden dans met mij te dansen?

— Dan zou ik zeggen, mevrouw, dat gij moediger zijt dan ik van een lid van het zwakke geslacht zou durven verwachten!

— Danst gij zoo slecht?

— Ik dans als ieder oud man, mevrouw!

— Gij beschouwt uzelf dus als oud?

— Zeer oud, mevrouw!

— Kom, dat zijn praatjes! Ik noodig u uit, mylord, dezen dans met mij te doen! Hoor, de muziek vangt juist aan!

Raffles boog zwijgend.

Geen spier bewoog op zijn gelaat.

Hij bood zijn dame hoffelijk den arm, en het volgend oogenblik zwierven zij door de zaal.

Charly volgde het schoone paar met den blik.

Er waren zeker niet veel dansers, die met Raffles in gratie en beheerschte kracht konden wedijveren, zelfs niet onder de jongeren.

En hij danste voortreffelijk!

Dat scheen zijn dame ook te vinden, want zij gaf zich geheel aan het genot van den dans over.

Nu waren zij aan het einde van de zaal, en keerden langzaam terug, op de tonen van een verrukkelijke wals.

Toen zij nog op een vijftig passen afstands waren, zag Charly tot zijn verbazing, hoe Dora Barton eensklaps wankelde, verbleekte en de hand op het hart drukte.

Raffles stond dadelijk stil.

Ook hij had dadelijk bemerkt, dat zijn dame plotseling zeer bleek werd en naar lucht scheen te hijgen.

Haar oogen hadden een starende uitdrukking, en hadden enkele seconden strak naar een punt van de zaal gekeken.

Raffles volgde even de richting van haren blik, maar hij kon niets bijzonders ontwaren.

De zaal was vol vroolijke gasten, die zelfs niets van het korte incident hadden gemerkt.

— Gevoelt gij u ongesteld, mevrouw? vroeg Raffles, terwijl hij de schoone vrouw naar een rustbank geleidde. De warmte misschien? Het is hier inderdaad wel een weinig benauwd.

— Ik — neen — — het is al over... een gevoel van duizeligheid! Het heeft niets te beteekenen! Ik ben pas ziek geweest, en naar het schijnt nog niet geheel en al genezen! Zoudt gij zoo goed willen zijn, mij even naar de buffetzaal te begeleiden? Daar is het heerlijk frisch!

— Misschien wel te koel voor u! Gij zijt verhit! Gij ziet zoo bleek!

— Doe ik? vroeg Dora, terwijl zij poogde te glimlachen. Nu, het zal wel overgaan — maar breng mij nu dadelijk weg! Breng mij weg, wat ik u bidden mag!

Zij had het laatste op zulk een dringenden, smeekenden toon gezegd, dat Raffles niets meer zeide, maar zich haastte om aan haar verzoek te voldoen.

In de buffetzaal was het werkelijk veel koeler dan in de groote balzaal.

Dora Barton liet zich op een stoel vallen, met gebogen hoofd en zoo bleek dat Raffles haar ieder oogenblik dacht te zullen zien bezwijken.

— Gij zijt werkelijk zeer ziek, mevrouw, zeide hij ongerust. Wil ik naar de balzaal terugkeeren en onderzoeken of zich daar een dokter onder de gasten bevindt?

Snel hief de jonge vrouw naar hand op en legde die met een bezwerend gebaar op Raffles' arm.

— Blijf hier! Ga niet heen! Werkelijk het gaat al over! Ik heb meer last van deze aanvallen van duizeligheid.

Zij had een kleinen flacon uit haar corsage genomen en rook er aan.

— Eau de cologne? vroeg Raffles, dat zal u weinig baten! Ruik hier liever eens aan.

Onder het spreken had hij een zeer klein fleschje van blauw kristal vervaardigd, uit zijn vestzak gehaald, en er de stop afgenomen.

Dadelijk werd een doordringende geur merkbaar.

Hij liet haar even aan het kleine fleschje ruiken en aanstonds verscheen er weer eenige kleur op haar gelaat.

— Dat doet goed! zeide zij op zachten toon, terwijl zij even de oogen sloot en diep ademhaalde.

Zij stond op en nam Raffles' arm.

— Ik gevoel mij al veel beter, zeide zij. Zoudt gij niet zoo goed willen zijn, mij weder naar de balzaal te willen geleiden?

— Zooals gij wilt, mevrouw! Zou het echter niet beter zijn dat gij nog wat hier bleeft? Zal ik uw echtgenoot even waarschuwen?

— O neen, dat is volstrekt niet noodig! zeide de jonge vrouw haastig. Die goede Stanley zou zich maar noodeloos ongerust maken.

Langzaam schreed het paar weder naar de balzaal,

nagekeken door de weinige gasten die zich in de buffetzaal bevonden.

Spoedig daarna, daar er reeds een nieuwe dans begonnen was, zweefde mevrouw Barton weder door de zaal aan den arm van een anderen danser.

Raffles merkte echter op dat zij een wilden blik in de oogen had, als van een opgejaagd hert, dien hij te voren er nog niet in had waargenomen.

HOOFDSTUK III.

Een inbraak die geen voortgang heeft.

Ongeveer een week na de soirée in de prachtige woning van Stanley Barton, waren Raffles en Charly des avonds omstreeks elf uur in de groote slaapkamer van Lord Aberdeen, waar zij zich gereed maakten voor een nachtelijke onderneming.

Raffles zat voor zijn toilettafel en bekeek zijn gelaat in den grooten spiegel.

Met slechts weinige trekken had hij het onkenbaar weten te maken.

Charly, die reeds eenigen tijd met zijn vermomming gereed was, vroeg nu:

— Hoe laat zullen wij vertrekken?

— Over een uur ongeveer!

— Zoo vroeg? Dan kunnen wij er om een uur reeds zijn?

— Dat weet ik, maar het echtpaar Barton is gewend zich vroeg ter ruste te begeven, als zij tenminste niet naar een schouwburg zijn geweest — en dat was vanavond niet het geval.

— Heb je je daar van overtuigd?

— Dat spreekt vanzelf!

— Ken je de inrichting van het huis?

— Alsof ik het zelf gebouwd had!

— Hoe staat het met de bedienden?

— Die slapen in een geheel ander gedeelte van het huis, waar wij niets te maken hebben.

— En de brandkast?

— Dat meubel, waarin de heer Barton het geld bewaard dat hij met volle handen het raam uitgooit, en

dat ik op een betere wijze denk te besteden, staat in zijn partikuliere werkkamer.

— Waar ligt die kamer?

— Aan den kant van den grooten tuin, die zich achter het huis uitspreidt.

— Hoe komen wij daar?

— Er is in den steenen muur een kleine poort.

De deur daarvan wordt zeker nooit gebruikt, want het slot ervan was verroest. Wij zullen echter wat vaseline medenemen. Ik heb gelegenheid gehad een afdruk van het slot te maken — hier is de sleutel!

Met deze woorden wees Raffles op een zwaren splinternieuwen sleutel dien hij juist vanmorgen had afge maakt.

Hij stond nu op, wierp nogmaals een blik in den spiegel en liep toen met gebogen hoofd het vertrek op en neer.

— Je bent immers nog een paar malen bij de Bartons geweest? vroeg Charly.

— Ja, twee keer!

— En was mevrouw toen geheel hersteld?

— Daar loop ik juist aan te denken! Het was een zeer zonderlinge ongesteldheid. En het vreemde is, dat zij nog niet geheel en al genezen schijnt te zijn! Zij is nog altijd erg bleek, en zij heeft iets vreesachtigs over zich gekregen. Soms kan zij, als er gasten zijn en de bediende opent de deur om een nieuwen gast aan te kondigen, plotseling verschrikt om zien, en onbeweëlijk

als een marmeren beeld in dezelfde houding blijven zitten.

— Maar misschien is er in de balzaal wel iets gebeurd, waar zij plotseling hevig van is geschrokken.

— Dien indruk heb ik ook gekregen. Maar wat — wat kon dat zijn? Jij hebt toch niets gezien?

— Volstrekt niets. Ik keek naar jullie, ik merkte op hoe uitstekend zij danste, en dat jij het voor een „grijsaard” ook niet kwaad deed, en plotseling zag ik haar wankelen, zoo bleek worden als een lijk, en met doodelijk verschrikte oogen naar een hoek van de zaal zien. Onwillekeurig keek ik in dezelfde richting, maar ik kon niets bijzonders ontdekken. Er werd daar gedanst en gepraat en geflirt, zooals in alle andere hoeken.

— Nu, het zal wel weer genezen, zeide Raffles, terwijl hij zijn masker greep, dat op de tafel had gelegen en het in zijn zak deed glijden. Waarschijnlijk hebben wij hier te doen met een aanval van zenuwen. Kom, Charly, ben je gereed?

— Ik ben tot je dienst.

— Heb je de tasch met werktuigen?

— Hier is zij.

— Vooruit dan. Wij zullen de brandkast van Stanley Barton eens aan den tand voelen. Morgen maken wij dan onzen rondgang door White Chapel. Ik geloof dat die wijk nu aan de beurt is en de armen en ellendigen zullen wel weder met verlangen naar ons uitzien.

Raffles haalde onder het spreken een met zijden gevoerden mantel te voorschijn en sloeg dien om zijn schouders.

Hij zette zijn hoogen hoed op, en sloot daarop zorgvuldig het geheime muurvak, waaruit Charly de tasch met werktuigen had genomen.

De jongeman hing deze tasch aan een riem over zijn schouder, sloeg op zijn beurt zijn mantel om en nu verlieten beide vrienden het vertrek.

Zij begaven zich nu eerst naar de kleine eetzaal, waarvan de ramen op het park uitzagen en gebruikten daar het souper hetwelk de oude Gaston, de trouwe grijze kamerbediende van zijne lordschap, had gereed gezet.

Het was ruim twaalf uur toen zij de villa verlieten door de kleine tuinpoort, die uitkwam op een stille zijstraat, waar zich nooit iemand vertoonde.

Op hun gemak, een sigaret rookend, als twee late wandelaars, die van den heerlijken zomernacht willen genieten, begaven zij zich naar de Kingstone street.

Het was bijna half twee toen zij daar aankwamen.

In het prachtige heerenhuis van Stanley Barton was alles reeds in diepe rust verzonken.

Het geheele huis was in duisternis gehuld.

Raffles en Charly liepen er langs en sloegen toen een zijstraat in, welke zij volgden tot zij het begin van den tuinmuur bereikt hadden.

Ongeveer twaalf meter verder bevond zich de tuinpoort.

Er bevonden zich op dit oogenblik geen voorbijgangers in deze stille straat.

Heel in de verte was de zware stap van een patrouilleerenden politieagent hoorbaar.

Nu stonden zij voor het kleine deurtje stil.

Raffles had reeds zijn sleutel te voorschijn gehaald en wilde hem in het slot steken.

Maar plotseling hield hij verbaasd op.

Hij bukte zich en bekeek het slot nauwkeurig.

Toen hij zich weder oprichtte, zag Charly een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht.

— Wat is er? vroeg de jongeman eenigszins ongerust.

— Wat er is? Wel, het slot is geheel vernieuwd. In ieder geval is er roest van verwijderd en is het opnieuw opgeschuurd.

— Misschien wordt deze deur eindelijk weer eens gebruikt, meende Charly. Als ik je een raad mag geven dan doen we verstandig als we niet zoo lang praten. Ik geloof dat de stappen van den politieagent al nabij komen.

— Je hebt gelijk, mijn jongen. Oud of nieuw — wij moeten er binnen.

Raffles stak den sleutel in het slot, na hem met vaseline te hebben ingesmeerd en wilde hem omdraaien.

Maar weer hield hij verwonderd op.

— Wat is er? vroeg Charly ongerust. Weigert het slot? Is er misschien een ander in gemaakt?

— Noch het een, noch het ander.

— Wat mankeert er dan aan? Je kunt immers den sleutel niet omdraaien.

— Neen, en dat is geen wonder, want de deur is al open.

Charly maakte een gebaar van schrik.

— Wat is dat nu? fluisterde hij. Zou men ons voor zijn geweest?

— Dat schijnt wel zoo, zeide Raffles droog.

Hij duwde de deur zachtjes open.

— Wat ga je doen? vroeg Charly verschrikt.

— Dat zie je, ik ga binnen. Ik wil gaarne weten wie mijn concurrent is

— Maar wij zullen gesnapt worden.

— Blijf dan hier, als je daar bang voor bent.

— Dat nooit, hernam Charly.

— Kom dan spoedig mee, want daar hoor ik den agent al.

Raffles nam den sleutel uit het slot, en duwde de deur nog verder open.

De beide vrienden traden den tuin binnen.

Daarop deed Raffles de deur weder zachtjes achter zich dicht.

In het eerst was het zeer moeilijk in de dikke duisternis iets te onderscheiden.

Maar langzamerhand wenden hun oogen zich aan de donkerte, en zagen zij reeds het lichte grint van het voetpad.

Zij volgden dit eenigen tijd, vlak achter elkaar op den grasrand loopend, totdat zij een breede allee bereikten, die recht op den achtergevel van het huis toeliep.

Maar juist toen zij deze laan zouden inslaan, greep Charly Raffles bij den arm.

— Zie daar ginds eens, fluisterde hij.

— Een licht. Daar brandt een licht, zeide Raffles op gedempten toon. Wat is er toch gaande in het huis van Stanley Barton? Kom mee, ik wil het weten.

Hij trok Charly voort en binnen weinige minuten hadden de beide vrienden bijna het uiteinde van de breede laan bereikt.

Zij behoefden niet bevreesd te zijn dat iemand hun zou zien, want het was hier stikdonker tusschen de hooge boomen en het struikgewas dat de laan aan weerszijden omzoomden.

Zij konden echter vrij duidelijk onderscheiden wat er plaats had aan den anderen kant van het groote grasperk, hetwelk zich van het begin van de laan tot aan den voet van het terras uitstreckte, dat een groot gedeelte van den achtergevel van het huis innam.

En wat zij daar zagen was zeker wel de moeite waard hun aandacht geboeid te houden.

Het terras, hetwelk men langs een breede marmere trap kon bereiken was aan de tuinzijde afgesloten door een breede hooge ballustrade van dezelfde kostbare steensoort, en die tot aan den muur van het huis doorliep.

Juist boven een der uiteinden van deze halfcirkelvormige ballustrade, maar een weinig ter zijde daarvan, begon een lang balkon, waarop verscheidene vertrekken van de eerste verdieping uitkwamen.

De balkondeuren van een dier vertrekken stonden

open en daar door heen schemerde het zwakke schijnsel van een nachtluchte.

Op het balkon, zich zoo ver mogelijk over de leuning heenbuigend, stond een vrouw in een witte peignoir.

Zij scheen een fluisterend gesprek te voeren met een man, gekleed in een zwarten regenmantel, die op de ballustrade was gaan staan en, omdat hij zoo nog niet et bij het balkon kon reiken, een ledige plantenkuip omgekeerd op de ballustrade had geplaatst en daarop was gaan staan.

Van het gezicht van den man was niets te zien, maar het profiel van de vrouw was duidelijk te herkennen, telkens als zij met een verschrikte beweging zich half omwendde, om achter zich in de kamer te zien.

Het was Dora Barton.

Deze ontdekking trof de beide vrienden zoodanig dat zij geruimen tijd doodstil bleven staan, niet in staat om hun gedachten onder woorden te brengen.

Maar eindelijk fluisterde Raffles, terwijl hij zijn mond dicht bij het oor van Charly bracht:

— Het is dus geen collega, het is een minnaar.

Charly knikte.

Er viel ook niet aan te twifelen; de vrouw van Stanley Barton had een rendez-vous.

— Ik zou het gezicht van dien vriend wel eens willen zien, mompelde Raffles in zich zelf.

— Dat zal moeilijk gaan, fluisterde Charly. Het is te donker daar op zij van het balkon.

De jonge man wachtte even en vervolgde toen:

— Is Stanley Barton thuis?

— Ongetwijfeld. Zijn slaapkamer is naast de hare gelegen; de beide vertrekken staan met een tusschen deur met elkaar in verbinding, zooals je trouwens van hier af duidelijk kunt zien.

— Maar is die vrouw dan krankzinnig? Een te luid gesproken woord, en.....

— En dan zou Stanley Barton haar stellig dooden, als ik hem ten minste goed ken. Hij is een man die niet met zijn eer laat spotten.

Maar nu scheen het gesprek daarginds beëindigd te zijn.

Dora Barton keerde in het vertrek terug, scheen iets te zoeken en kwam toen weder naar het balkon terug.

Zij scheen een klein voorwerp in de handen te hebben.

Zij bukte zich weder over de leuning van het balkon en het volgende oogenblik was het kleine voorwerp van haar handen in die van den man overgegaan.

Zij richtte zich op, scheen haar vinger op de lippen te leggen en ging het vertrek weder binnen.

De deur werd gesloten.

De man stapte van zijn plantenkuip, en van de balustrade op het terras, tilde de kuip op en zette haar behoedzaam tegen den muur van het huis.

Op datzelfde oogenblik werd het licht in de slaapkamer gedoofd.

Alles was nu weder in duisternis gehuld.

Een oogenblik bleef het stil.

Toen klonken er naderende passen.

Charly greep Raffles bij den arm en trok hem wat dieper in het struikgewas.

Het was geen oogenblik te vroeg, want even daarna liep de nachtelijke bezoeker strijkelings langs zijn beenen.

— Hem na! zeide Raffles zachtjes.

De beide vrienden verlieten hun schuilplaats en liepen de laan weder uit.

Zij bereikten het voetpad juist toen de man in den regenmantel de poortdeur opende en naar buiten trad.

Het volgende oogenblik draaide de sleutel in het slot om.

Raffles onderdrukte een vloek.

— Wij moeten ons wat haasten, mijn jongen, ik sta er op om te weten wie de man is.

— Hij zal het geluid van onzen sleutel hooren.

— Dat waag ik er op.

Raffles stak op zijn beurt den sleutel in het slot en opende de kleine deur.

Haastig trad hij op straat, door Charly gevolgd.

Maar hoe hij ook rondkeek — van den nachtelijken bezoeker viel geen spoor meer te ontdekken.

Het leek alsof de aarde hem verzwolgen had.

HOOFDSTUK IV.

De inbraak wordt herhaald.

Raffles was er de man niet naar om een eenmaal opgevat plan te laten varen.

En ofschoon Charly getracht had, hem van zijn voorname te doen afzien, hervatte de Groote Onbekende reeds den volgenden nacht zijn poging, die den nacht tevoren door zulk een onvoorziene omstandigheid op een mislukking was uitgelopen.

— Maar wij zullen dien man zeker opnieuw zien, riep Charly wanhopig uit, toen Raffles hem zijn plan had blootgelegd.

— Dat geloof ik haast niet. Zulke gevaarlijke rendez-vous herhaalt men niet zoo dikwijls. Ik vermoed dat zij gisteren een afspraak hebben gemaakt, waar zij elkander met minder gevaar kunnen ontmoeten. Wie weet geloofde de man in den regenmantel wel, dat hij den echtgenoot niet thuis zou treffen. Kort en goed, Charly, wij gaan.

De jongeman begreep wel dat er niets viel in te brengen en daarom schikte hij zich in het onvermijdelijke.

En zoo trokken de beide vrienden op dezelfde wijze als den vorigen nacht weder naar de Kingstone street.

Het bleek dat Raffles goed gezien had.

De weg was veilig.

Het kleine poortdeurtje was dicht en moest met behulp van den valschen sleutel geopend worden.

Het huis was nu in volkomen duisternis gehuld.

Raffles ging de trap van het terras op, gevolgd door Charly.

Zij stonden nu voor de groote glazen deuren van de serre.

Raffles opende ze zonder eenige moeite en de mannen traden binnen.

Zij deden hunne maskers voor en liepen zoo zacht zij konden over de met zand bedekte smalle paden.

Het was goed dat Raffles hier den weg reeds kende, anders zou het hem zeker zeer moeilijk zijn gevallen uit dit doolhof van laantjes te geraken die allen op elkander geleken.

Spoedig hadden zij de ingangdeur bereikt, die eveneens zonder moeite geopend kon worden.

De beide mannen bevonden zich nu in een groot vertrek dat als huiskamer was ingericht.

Zij konden nu zonder gevaar hun electriche zaklantaarns ontsteken.

— Waar moeten wij heen? vroeg Charly fluisterend.

— Wij moeten op de eerste verdieping zijn, in den rechtervleugel.

— Maar dan moeten wij de slaapkamers voorbij.

— Welnu? Wat zou dat? Dat is ons wel eens meer gebeurd. Kom, want de nachten zijn kort.

Hij opende de deur en betrad de breede gang, aan het uiteinde waarvan een trap naar de eerste verdieping voerde.

De beide vrienden hadden hun gummioverschoenen aantrokken en zij liepen volkomen geruischloos.

Spoedig hadden zij de eerste verdieping bereikt.

Raffles, die vooraan liep, stond stil voor een hooge, zware eiken deur.

Hij wees er met een veelbeteekend gebaar op.

Toen draaide hij aan den knop.

Het geluk was hem dienstig — de deur bleek niet gesloten te zijn.

De twee mannen traden binnen.

Dadelijk kreeg Charly de groote brandkast in het oog.

Nadat zij de deur gesloten hadden togen zij aan het werk en binnen een half uur tijds kon Raffles zijn taak als afgedaan beschouwen: een pak bankbiljetten en eenige zakjes goudgeld, te zamen een bedrag van bijna elfduizend pond sterling, waren uit de brandkast overgegaan in de kleine lederen tasch, welke Charly onder zijn mantel droeg.

De terugweg werd op dezelfde wijze aanvaard.

Raffles liep weder vooruit.

Maar juist toen hij de deur van de slaapkamer van mevrouw Barton zou passeeren, stond hij stil.

Charly kwam naast hem staan en keek hem verwonderd aan door de gaten van zijn masker.

Raffles richtte het schijnsel van zijn lantaarn op de onderste deurreet.

Daar was een wit driehoekje zichtbaar, dat even onder de deur uitstak.

Raffles bukte zich en trok het driehoekje voorzichtig naar zich toe.

Hij hield nu een briefje in de handen.

Het adres was met potlood geschreven.

En naar dat adres keek Raffles alsof er wonder wat te zien was aan de groote onregelmatige letters.

Charly vroeg zich te vergeefs af wat toch wel zoo zeer de aandacht van zijn vriend had kunnen trekken.

Hij voor zijn persoon wenschte niets liever dan zoo spoedig mogelijk dit huis te verlaten.

Reeds begon de hemel in het Oosten op te klaren en over een half uur zou het klaar dag zijn.

En nog altijd staarde Raffles naar het adres alsof hij den steen der Wijzen gevonden had.

Eindelijk stootte Charly hem aan.

Maar Raffles haalde eenvoudig zijn mes uit zijn zak, opende het, warmde het lemmet even aan het gloei-peertje van zijn electriche lamp en maakte er toen vlug de enveloppe mede open.

Hij haalde er het briefje uit dat slechts twee regels bevatte, las het vlug, stak het opnieuw in de enveloppe, sloot deze weder, hetgeen gemakkelijk ging daar de lijm nog vochtig was, en schoof haar opnieuw onder de deur.

Charly had dit alles met de grootste verbazing gevolgd.

Hij kon zich volstrekt niet begrijpen waarom Raffles aldus handelde.

Maar dat de Groote Onbekende iets ontdekt had, dat stond voor hem vast.

Daartoe behoefde hij slechts een blik te werpen op het gelaat van zijn vriend, dat weliswaar voor de helft door het zwarte masker bedekt was, maar de lippen toch vrij liet.

En om die dunne lippen speelde op dit oogenblik een eigenaardige glimlach, waarvan de jonge man de beteekenis zeer goed begreep.

Raffles nam Charly onder den arm, en trok hem mede.

Het was ook hoog tijd.

Reeds brak de schemering aan.

Zij gingen snel weder den weg, dien zij gekomen waren en spoedig bereikten zij weder den tuin en het kleine poortje.

Een oogenblik later waren zij in veiligheid.

Langzaam, een beetje wankelend, als twee heeren, die zeer laat, of liever vroeg van een vroolijke partij terugkeerden, liepen zij den weg naar de villa terug.

Zij kwamen er langs den gebruikelijken weg binnen, dat wil zeggen door de kleine tuinpoort.

Het was bijna vier uur, toen zij eindelijk hun vermomming konden afleggen.

Raffles had onderweg weinig gepraat en wat hij zeide, had geen betrekking op hetgeen er zooeven in het huis van Barton was voorgevallen.

Hij had alleen gesproken over de wijze, waarop hij het geld wilde besteden, dat hij uit de brandkast van

den schatrijken man had genomen, die wellicht zelf niet goed wist, hoeveel hij eigenlijk wel bezat aan aard-sche goederen!

Maar niet zoodra zaten zij beiden in de bibliotheek, hun geliefde verblijfplaats als zij van een nachtelijke onderneming terugkeerden en nog een glas wijn op den goeden afloop wilden drinken, of Charly viel met de deur in huis.

— Hoor eens, waarde Edward! Nu zul je toch zeker wel zoo goed zijn, mij niet langer in spanning te laten en mij te zeggen, wat er wel in dat briefje stond, dat voor een deel onder de deur van de slaapkamer van Dora kwam uitkijken!

— Ik verlang niets liever, Charly! Het was inderdaad een heel eigenaardig briefje! Het bevatte maar twee regels, maar die waren dan ook buitengewoon merkwaardig! Zij luidden namelijk zoo: „Morgenmiddag bij mij thuis 1000 of anders.....”

— Nu, wat verder? drong Charly aan.

— Verder ging de zin niet!

— Wat? En geen onderteekening?

— Neen! Maar dat behoefde niet! Ik ken den schrijver!

— Neen toch?

— Op mijn eer! Jij kent hem trouwens ook! Hij heet Hoggard!

— Wat! De man die zich ongeveer twee weken geleden op de club heeft laten voorhangen, maar nog steeds niet is aangenomen?

— Dezelfde! Je zult je herinneren, dat hij mij een briefje schreef, in mijn kwaliteit als vice-president van de Windsor Club, teneinde mijn voorspraak bij zijn ballotage te verzoeken! Dadelijk viel mij het schrift op, dat allesbehalve fraai was voor een man van stand.

— Ja, dat herinner ik mij!

— Welnu, het briefje van dezen nacht is door denzelfden man geschreven, daaraan twijfel ik geen oogenblik! Het waren dezelfde onregelmatige, groote letters.

— Maar daar begrijp ik niets van! Waarom schrijft hij mevrouw Barton zulke zonderlinge, korte briefjes.

— Ja, en waarom kiest hij zulk een zonderlingen weg, om ze te doen bezorgen! Twee vragen, die niet zoo gemakkelijk te beantwoorden zijn! Het briefje moet natuurlijk onder de deur geschoven zijn, toen mevrouw Barton reeds in haar kamer was, en waarschijnlijk zelfs reeds sliep, anders had zij het moeten zien. Hij heeft dat zelf gedaan, of, wat waarschijnlijker is, door een omgekochten bediende laten doen!

Dat is echter van minder belang. De voornaamste vraag is: wat beteekent dat briefje?

— Het heeft veel van een bedreiging!

— Zeer veel!

— En dat woord duizend?

— Dat kan bijna niet anders dan een som gelds beteekenen!

— Afzetterij dus?

— Ja, chantage in zijn afzichtelijksten vorm, als ik mij niet sterk vergis!

— Maar dan is misschien die man van gisternacht...!

— Die man was Hoggard, daaraan twijfel ik nu niet langer! Het was zijn gestalte en zijn manier van gaan!

— En heb je eenig idee omtrent zijn doel?

— Niet het minste! En omdat ik een poging tot afdreiging, nog wel tegenover een vrouw, wel het walgelijkste vind wat er bestaat — daarom zullen wij deze kleine intrigue eens wat nader onderzoeken! Ik meen verband te zien tusschen dat nachtelijk bezoek van gisteren, het kleine pakje, dat zeker een stapel bankbiljetten is geweest, den hevigen schrik van Dora Barton in de danszaal, en dit briefje! Begrijp je nu, waarom ik het briefje niet vernietigd heb, maar weder onder de deur heb geschoven?

— Ik geloof het wel! Je kunt nu nagaan, of zij werkelijk verschijnt morgen, en desnoods het huis binnendringen onder een of andere vermomming!

— Geraden! En je wilt mij daarbij zeker wel helpen?

— Hoe kunt je het vragen! Natuurlijk wil ik dat!

— Goed zoo! Dan zullen wij dien mijnheer Hoggard eens onder het oog brengen, dat men niet ongestraft een Engelsche vrouw mag beleedigen! Wij zullen haar, als zij het goed vindt, onze diensten aanbieden — en het geld geven wij dan natuurlijk terug! Het spijt mij nu, dat ik er niet eerder den tijd voor heb gevonden!

— Dat is weer juist iets voor jou! riep Charly uit.

— Je keurt het toch niet af, vroeg Raffles glimlachend.

— Dat weet je wel beter! Ik vind het uitstekend! Alleen zul je wel met mij eens zijn dat je haar dat geld moeilijk kunt aanbieden als Lord William Aberdeen!

— Daaraan heb ik dan ook geen oogenblik gedacht! hernam Raffles. Het spreekt vanzelf dat die edele Lord er buiten moet blijven!

HOOFDSTUK V.

De afspraak.

Den volgenden morgen was Raffles al vroeg in de weer teneinde zijn plan ten uitvoer te brengen.

Toen Charly omstreeks half elf in de kleine eetzaal trad, vernam hij van Gaston, dat Raffles reeds een half uur geleden was uitgegaan en nog niet was teruggekeerd.

Charly nam plaats aan de welvoorzene ontbijttafel en greep haastig een der ochtendbladen.

Het eerst waar zijn blik op viel was het opschrift boven een bericht, dat wel uit vier ondertitels bestond.

Het bericht betrof de inbraak in het prachtige heerenhuis in de Kingstone street.

Charly las het langzaam en met aandacht, zooals een acteur een critiek pleegt te lezen.

Onder het lezen glimlachte hij.

— Het was als steeds — de politie stond weder voor een raadsel!

De brandkast was met buitengewone bekwaamheid geopend, klaarblijkelijk met behulp van voortreffelijke werktuigen.

Geen spoor hadden de inbrekers nagelaten.

Geen vingerafdruk, geen kleedingstuk, geen werktuig — niets dat eenige aanwijzing gaf!

Men had alleen den weg kunnen vaststellen dien de dieven gekomen waren, namelijk door de kleine tuinpoort en door de serre — en daarmee moest de politie zich vergenoegen.

Uit het feit dat het slot van de poortdeur jarenlang verroest was geweest, maar thans blank geschuurd was en dat het slot blijkbaar geolied was, maakten de detectives op, dat de inbrekers hun plan lang van te voren beraamd hadden.

Daartegenover stond echter de verklaring van eenige overburen, die mededeelden, dat het slot pas een week geleden was opgeknapt door een smid uit de buurt dien zij goed kenden en die boven iedere verdenking verheven was.

De heer Stanley Barton, deswege door de politie ondervraagd, verklaarde dat hij van de reparatie van het slot niets afwist.

Mevrouw Barton echter verklaarde dat zij inderdaad

een week geleden het slot had laten nazien, omdat zij het wat al te dwaas vond dat deze tuindeur, die toch zoo gemakkelijk was om het huis aan de achterzijde te verlaten, niet bruikbaar was.

Op de vraag van den detective waarom zij dit niet aan haar echtgenoot had medegedeeld, antwoordde zij, dat zij niet gewend was hem met dergelijke kleinigheden lastig te vallen.

Charly legde het blad weg en mompelde in zich zelf:

— Kleinigheden? Ik geloof dat er heel wat anders achter zit! Nu, dat zal Raffles wel uitmaken!

Juist op dat oogenblik trad de Groote Onbekende binnen.

Zijn gelaat had een opgewekte uitdrukking.

Charly kon aan zijn gelaat zien dat zijn vriend reeds iets ontdekt had.

Hij ging aan de tafel zitten, na een hartelijken handdruk met Charly te hebben gewisseld en viel met graagte op het ontbijt aan.

— Ik heb nog slechts weinig gegeten, zeide hij. Ik ben met een hongerige maag het huis uitgelopen — en ik heb er geen spijt van!

— Wat ben je eigenlijk gaan doen?

— Ik wilde eerst het adres van Hoggard weten.

— Stond dat dan niet in den brief dien hij je geschreven heeft?

— Neen. Hij verzocht mij, het antwoord aan de Windsor Club te adresseeren.

— Hoe ben je er dan achter gekomen waar hij woonde?

— Eenvoudig door het aan den portier van de Club te vragen, die de adressen van alle aspirantleden in een klein register heeft.

— En waar woont hij?

— In de Bishopstreet. Een heel oude straat die op de Theemskade uit komt.

— En ben je daar aanstonds heengegaan?

— Ja! Ik wilde mij overtuigen dat het adres juist was en tevens een goede plek opzoeken, waar wij op de loer zouden kunnen gaan staan. Maar — er is meer!

Je moet weten dat ik voornemens was bij een coiffeur aan te loopen, die mij een voortreffelijk haarwater verkoopt, bereid uit Indische kruiden. Ik geloof dat er behalve dien braven Figaro zeker in geheel London geen twee coiffeurs te vinden zijn die ditzelfde haarwater verkoopen. Ik moet zeggen dat het tamelijk duur is. Welnu, ik was nauwelijks den winkel binnengetroden of weer ging de deur open en er trad een vrij zwaar gesluerde dame binnen. Toch herkende ik haar dadelijk in den grooten spiegel die tegenover mij hing. Aanstonds sloeg ik mijn kraag op en trok mijn hoed zoo diep mogelijk in de oogen, omdat ik niet herkend wilde worden.

— Wie was die vrouw dan?

— Het was mevrouw Barton.

— Hoe laat was het?

— Nauwelijks negen uur.

— En wat kwam zij op dat zonderlinge uur uitvoeren in een winkel die minstens anderhalf uur loopen van haar woning verwijderd is?

— Dat zul je aanstonds hooren. Terwijl de eigenaar van de zaak mij hielp, trad aanstonds een winkelbediende op haar toe. De eigenaar scheen haar te kennen en ook te weten wat zij noodig had, want hij knikte haar toe en zeide toen tot den winkelbediende, blijkbaar een nieuweling: „Mevrouw wenscht het Parijsche haarkleurmiddel van Pivert. Het staat daar in gindsche kast”. De winkelbediende opende de kast en nam er een flesch uit, die hij in een vloepapier pakte en aan mevrouw Barton overhandigde. Zij betaalde vlug, knikte den eigenaar van de zaak toe en verliet den winkel. Zij was er in het geheel zeker geen volle vijftien seconden geweest.

— En had zij al dien tijd niet gesproken?

— Zij had alleen den bediende met een enkel woord bedankt — maar het was haar stem.

— Dat is zeer merkwaardig. Wat moet zij met een haarkleurmiddel uitvoeren?

— Dat mag je wel vragen. En ik voeg er aan toe — waarom koopt zij dat zelf, en waarom koopt zij het in een zoo ver afgelegene winkel?

— Misschien wil zij het voor haar echtgenoot niet weten!

— Dat zou men er ten minste wel uit afleiden! In ieder geval weten wij dit zeker, dat mevrouw Barton haar verft, en wel reeds van voor haar huwelijk, want ik herinner mij nog zeer goed dat alle bladen uitweidden over de kleur van haar haar.

Raffles was opgestaan.

Hij liep nu met langzame schreden het vertrek op en neder en stond eindelijk voor Charly stil.

— Hier moet iets achter zitten, mijn jongen! zeide hij.

— Dat dunkt mij ook!

— Mevrouw Barton heeft blijkbaar niets in haar verleden dat zij tot iederen prijs voor haar man verborgen wil houden! Maar wat kan dat zijn? Misschien zullen wij er vanmiddag achter kunnen komen!

— Hoezoo? riep Charly verbaasd uit. Wat wil je dan doen?

— Het huis binnengaan en als het kan het gesprek af luisteren. En als wij dan iets te hooren krijgen dat ons niet bevalt, dan zullen wij dien mijnheer Hoggard wel eens nader spreken.

Hij begon zijn wandeling weder en vroeg toen plotseling:

— Maar dat is waar ook! Ik heb je nog heel niet gevraagd of wij een goede pers hebben!

— O ja! riep Charly lachend uit. De politie zit met de handen in het haar en kan er geen touw aan vastknoopen! De hoofdcommissaris van politie Baxter is wanhopig.

— En Sullivan, de detective?

— O, diens eerste woord was: „Dat heeft Raffles gedaan!”

— Dat is een groot compliment voor mij! zeide de Groote Onbekende glimlachend. Hoe laat werd de diefstal ontdekt?

— Omstreeks zeven uur in den ochtend!

— Door wien?

— Door een van de bedienden!

— Wat deed die toen het eerst?

— Zijn meester gaan waarschuwen!

— En Barton waarschuwde natuurlijk onmiddellijk zijn vrouw — en een half uur later verliet zij niettemin het huis om een haarverfmiddeltje te gaan koopen. Het is zeer bijzonder, dat moet ik zeggen. Maar hoe vreemd het ook is — ik geloof dat wij vrij spoedig de oplossing van het raadsel zullen hebben gevonden!

— Wij zullen ons toch zeker van middag wel vermommen?

— Dat spreekt vanzelf, en goed ook!

— Wat zullen wij voorstellen?

— Gemeentewerklieden, beambten van de gasfabriek, electriciens van de Gemeentelijke Centrale of iets dergelijks — kortom lieden die gemakkelijk het huis kunnen betreden zonder dat het argwaan wekt.

— En het geld?

— Dat nemen wij meteen mede! Er zal zich wel een gelegenheid aanbieden om het haar weder te overhandigen! En nu ga ik mij kleeden voor een wandelrit door het Hydepark. Je gaat toch zeker mede?

— Ongetwijfeld!

— Als wij terugkeeren nemen wij een koude douche, wij lunchen stevig, en dan zullen wij de vermoedissen van dezen nacht volkomen te boven zijn.

De beide vrienden handelden volgens dit program en daarna verkleedden zij zich in hunne slaapkamer.

Het was nog geen een uur toen zij als werklieden van de gemeentelijke Centrale, ieder met een zware tasch gereedschappen over den rug, in de Bishopstreet aankwamen.

Niemand die hen voorbijliep zou echter gedacht hebben dat er in de tasch, die de grootste der beide mannen droeg, een klein lederen valiesje zat dat elf duizend pond sterling aan goud en bankbiljetten bevatte!

Tegenover het huis van Hoggard bevond zich een vrij groot Italiaansch wijnhuis.

Daar bevonden zich echter op dit uur van den dag slechts weinig bezoekers.

Raffles en Charly traden er binnen.

Zij namen voor een der ramen plaats vanwaar zij de deur van het huis aan de overzijde gemakkelijk in het oog konden houden.

Zij moesten echter ruim een uur wachten voor hun geduld beloond werd.

Het was bijna half drie toen er een huurauto kwam aanrijden die voor de deur van het huis stilhield.

Het portier werd geopend.

Er stapte een vrouw uit, zoo zwaar gesluierd, dat er van haar gelaat niets te bespeuren viel.

Maar het scherpe oog van Raffles liet zich niet bedriegen.

Die vrouw was Dora Barton.

Zij scheen den chauffeur bevel te hebben gegeven te wachten, want de auto bleef op dezelfde plaats staan.

Mevrouw Barton schelde aan.

Een portier opende haar de deur.

Blijkbaar woonde Hoggard in een dier groote pensions, waaraan vooral Londen zoo rijk is.

Zoodra de deur achter haar was dichtgevallen, betaalde Raffles de vertering.

De beide vrienden verlieten het wijnhuis en slenterden naar de overzijde als werklieden die zich niet al te druk maken.

Raffles schelde op zijn beurt aan.

Weer verscheen de portier.

— Wel vriend, wat is er van je dienst? vroeg hij.

— Gemeentelijke Centrale, portier! antwoordde Raffles terwijl hij aan zijn pet tikte.

— En wat kom je doen?

— De leiding nazien bij een zekeren mijnheer Hoggard of Sloggard of zoo iets!

— Bij mijnheer Hoggard bedoel je misschien? Wel, zijn leiding is zoo goed in orde als het maar wezen kan!

— Dat geloof ik haast niet, portier! hernam Raffles droogjes. Anders zou hij een half uur geleden niet telefonisch geklaagd hebben. Wij zullen wel eens zien wat het is! Waar woont hij?

— Op de vierde verdieping aan de rechterzijde van de trap.

— De vierde verdieping — dat is de bovenste?

— Dat heb je knap opgemerkt, vriendje! antwoordde de portier grijnslachend.

— Dan zullen wij maar eens gaan kijken!

De twee vrienden bestegen de trap, totdat zij de bovenste verdieping bereikt hadden.

Zij volgden de aanwijzingen van den portier en sloegen een breede gang in.

Zij liepen nu zoo zacht mogelijk en spitsten hun ooren.

Plotseling stond Raffles stil en greep Charly bij den arm.

Zijn scherp gehoor had eenige woorden opgevangen, die blijkbaar gewisseld werden in het vertrek voor welks deur zij thans stilstonden.

Daar binnen waren een man en een vrouw blijkbaar in een opgewonden gesprek gewikkeld.

Raffles kwam zoo dicht mogelijk naderbij en legde het oor tegen het sleutelgat.

Spoedig herkende hij de stem van Dora Barton.

Zij sprak met nauwelijks ingehouden woede, en haar stem trilde van opwinding.

— Dit kan zoo niet doorgaan, Tom Hoggard! hoorde Raffles haar zeggen. Ik zal je nu nog eens duizend pond geven, maar ik bezweer je — dring niet aan op nog meer geld! Ik zou het mijn man moeten vragen — die zou mij vragen wat ik met al dat geld doe — en je wil me toch niet dwingen om hem alles te bekennen?

— Daartoe zal ik je niet dwingen als je maar doet wat ik zeg! klonk de spottende stem van den man. Je maakt mij niet wijs dat je niet meer geld kunt krijgen! Bedenk dat ik je in mijn macht heb! Een woord aan je echtgenoot, die je als een heilige vereert — en jij

bent geschandvlekt, terwijl hij hier in Londen onmogelijk is gemaakt!

— En zou jij dat woord durven uitspreken?

— Durven? Wat valt daaraan te durven? Ik zou toch niet anders zeggen dan de waarheid, wanneer ik hem mededeelde dat Dora Barton niemand anders is dan Dora Nicholson, de minnares van Black Jimmy, die acht jaren geleden door de politie van New-York in een apachenkelder werd neergeschoten?

— Stil! om Gods wil! klonk de heesche stem van de vrouw.

— O, wees niet bang, dat men ons zal hooren, geen van de bureu is op het oogenblik thuis.

Een oogenblik heerschte er stilzwijgen in het vertrek.

Toen klonk weer de stem van de vrouw, gedempt en schor.

— Ik heb altijd geweten, dat je een schurk was, Tom Hoggard, maar ik had nooit vermoed, dat je misbruik zoudt durven maken van den toestand, waarin een vrouw verkeert, wier noodlot gewild heeft, dat zij lang

geleden tot een vervloekte bende bandieten behoorde. God weet, dat ik nooit met Jimmy uit mijn ouderlijk huis zou zijn gevlucht, als ik er eenig denbeeld van had gehad, welk een vreeselijk beroep hij uitoefende! Wat jou betreft — ik begrijp eigenlijk niet goed wat mij weerhoudt je aan de politie uit te leveren!

De schurk liet een schrill lachje hooren.

— Mij aan de politie uitleveren! riep hij uit. Je zult wel wijzer zijn! Ten eerste zou je daardoor je eigen ruiten inwerpen, want dan zou ik natuurlijk alles aan de groote klok hangen en ten tweede kan de politie hier mij volstrekt niets doen, want ik heb mijn tijd in New-York behoorlijk uitgezeten! En ik zeg het toeval, dat mij naar Londen deed komen en je weer op mijn weg voerde! Ik heb je in Hydepark onmiddellijk herkend in je prachtige equipage, al had je je haren nog zoo mooi geverfd!

— En ik vloek het oogenblik waarop ik je hatelijk gezicht voor het eerst te zien kreeg, riep de vrouw op hartstochtelijken toon uit.

HOOFDSTUK VI.

Een gesprek met een onverwachten afloop.

Weer liet de man daar binnen zijn valsch lachje hooren.

— Ik kan mij wel begrijpen, zeide hij, dat ik op dit oogenblik niet in een goed blaadje bij je sta.

— Ik haat je, zooals ik nog nooit iemand gehaat heb!

— Dat spijt mij, Dora, want je bent er in die acht jaren nog mooier op geworden. Ik heb altijd een goed oogje op je gehad, reeds toen je de minnares waart van Black Jimmy, en als de politie mij destijds niet zoo spoedig bij de kladden had gehad, terwijl jij er in slaagde te ontvluchten, dan zou ik zeker aanzoek om je hand hebben gedaan — om het eens deftig uit te drukken.

— En ik zou je in het gelaat hebben gespuwd! riep Dora vol walging uit.

— Zou je dat werkelijk, mijn duifje? En zijn je gevoelens sinds dien tijd heelemaal niet veranderd?

— Veranderd? Ja! Ik haat je nu niet alleen meer — maar ik veracht je, ellendeling!

Een oogenblik bleef het zeer stil in het vertrek.

Toen hernam Hoggard op sarrenden toon:

— Je spreekt erg bout, Dora! Je schijnt te vergeten, dat je je hier in mijn macht bevindt, dat ik met je doen kan wat ik wil, dat de bureu niet thuis zijn, dat ik je geschreeuw wel zou weten te smoren....

— Zou je het wagen mij aan te raken? hijgde Dora Barton.

— Dat zul je zien!

Dadelijk daarop klonk het geluid van een worsteling.

De vrouw stootte zwakke kreten uit....

Het was duidelijk, dat de ellendeling haar zijn hand op den mond had gelegd.

Reeds werden haar kreten zwakker....

De schurk liet een lachje van zegepraal hooren.

Maar eensklaps vloog de deur open.

Raffles had het slot met een enkelen goed gerichtenschop stuk getrapt.

Het volgende oogenblik stonden de twee mannen in de kamer.

Hoggard had zijn slachtoffer losgelaten en staarde de indringers met woesten blik aan.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg hij op heeschen toon. Hoe durf jij hier binnendringen? Wie heeft u gelast hier te komen? Verwijder u onmiddellijk als gij niet wilt, dat ik om den portier schel!

Reeds strekte de schurk de hand naar een belknop uit.

Maar Raffles was hem voor geweest.

Met een kleine kniptang knipte hij den electricchen draad vlug door.

— Nu kunt gij bellen zooveel als gij wit, mijn waarde, zeide hij spottend. Ik geloof echter niet, dat de portier op uw schellen zou verschijnen.

— Wie zijt gij en wat wilt gij? vroeg Hoggard op woesten toon.

— Wie ik ben, raakt u niet, maar wat ik wil zult ge spoedig genoeg hooren. Ik wil, mijnheer de driedubbele schurk, dat gij nu aanstonds de duizend pond sterling zult teruggeven, welke deze dame u zoeven heeft overhandigd. Voorts wil ik, dat gij haar voortaan met rust laat, of gij zult kennis maken met iemand, dien geen enkele Londenaar gaarne tot vijand heeft.

— En als ik weiger? vroeg Hoggard, met een loerenden blik in zijn valsche oogen.

— Als gij weigert, zoudt gij mij tot mijn spijt noodzaken geweld te gebruiken. Gij zijt een nietswaardig hondsvot, en ik zie er geen bezwaar in u neder te slaan!

Met deze woorden deed Raffles een stap op Hoggard toe.

Maar de schurk was hem voor.

— Gij wilt het geld hebben en gij denkt mij bang te maken? gilde hij. Dan kent gij Tom Hoggard nog niet! Ik begrijp wel, dat mijn spel nu uit is — maar gij zult zien, hoe ik mij weet te wreken!

Met een enkelen sprong was Hoggard bij een fluwelen gordijn, dat Raffles nog niet gezien had en dat blijkbaar een deur verborg.

Het volgende oogenblik was hij verdwenen.

Raffles sprong op het gordijn toe en rukte het ter zijde.

Hij kwam echter te laat!

Aan den anderen kant van de deur klonk het om-draaien van een sleutel in het slot.

— Ga spoedig de kamer uit en zie of er een deur van dat vertrek op de gang uitkomt. Haast je wat! riep Raffles Charly toe.

De jonge man haastte zich het bevel op te volgen.

Intusschen had Raffles zijn loopers te voorschijn ge-haald en poogde nu het slot te openen.

Het lukte hem echter niet, daar de sleutel in het slot was blijven steken of om een andere reden.

Charly kwam terugloopen.

— Er is wel een deur, zeide hij, maar zij is op slot!

— Dan zullen wij een paardenmiddel te baat moeten nemen! zeide Raffles. Help eens een handje!

Hij ging eenige stappen achteruit, hief zijn voet op en trapte met geweld tegen het paneel.

Charly volgde zijn voorbeeld.

Na enkele trappen vloog het paneel aan splinters.

Na elkaar stapten de beide vrienden door de opening en traden het aangrenzende vertrek binnen.

Het was geheel verlaten!

De beide vrienden snelden op het openstaande raam toe, dat op een balkon uitkwam.

Zij bogen zich over de leuning en keken naar beneden.

Van Hoggard was niets meer te bespeuren.

Het was echter maar al te duidelijk, op welke wijze hij had kunnen vluchten.

Vlak naast het balkon bevond zich namelijk het be-gin van een brandladder, die uitkwam op een kleine binnenplaats.

— Kom, wij hebben hier niets meer te doen, zeide Raffles kortaf. De schurk heeft zich nu waarschijnlijk reeds lang in veiligheid gebracht met behulp van de auto, waarmede mevrouw Barton gekomen is. Het zou nutteloos zijn, indien wij wilden trachten, hem te achterhalen!

De twee vrienden traden het eerste vertrek weder binnen.

Dora stond nog steeds op dezelfde plek, waar zij haar hadden zien staan, toen zij zoo onverwachts bin-nentraden.

Zij was doodsbleek en haar oogen hadden een staren-den blik.

Zij hief nu langzaam het hoofd op en zeide op doffen toon:

— Ik dank u, vrienden, voor hetgeen gij zooeven voor mij gedaan hebt! Ik vrees alleen...

Zij maakte den zin niet af, maar hief met een wan-hopig gebaar de armen ten hemel.

— Ik weet, wat gij zeggen wilt, mevrouw! zeide Raf-fles op zachten toon. Gij vreest, dat wij nutteloos arbeid verricht hebben, omdat de schurk, die zooeven ontkomen is, nu wel aanstonds wraak zal nemen en uwen echtgenoot op de hoogte zal stellen — van wat wij beiden zooeven vernomen hebben!

— Gij hebt alles gehoord? riep de ongelukkige vrouw verschrikt.

— Ja, mevrouw, wij stonden voor de deur en geen woord is ons ontgaan.

Dora boog het hoofd en bedekte het gelaat met beide handen.

— Dan is alles verloren! zeide zij heesch.

— Toch niet, mevrouw! Nu is alles gewonnen! her-nam Raffles rustig.

Snel hief Dora het hoofd weder op.

Zij keek de beide mannen verbaasd aan.

— Wie zijt gij eigenlijk? vroeg zij toen. Gij spreekt geheel anders, dan men van iemand van uwen stand gewend is!

Raffles glimlachte.

— Laat u dat niet verwonderen, mevrouw! zeide hij. Wij zijn inderdaad niet degenen, voor wie men ons op het eerste gezicht zou aanzien. Maar hoe ons uiterlijk ook is — wij zijn uw vrienden!

— Dat moet wel zoo zijn! riep de arme vrouw uit, terwijl er een uitdrukking van hoop op haar gelaat ver-scheen. Anders zoudt gij mij immers niet op zulk een edelmoedige wijze te hulp zijn gesneld!

Maar eensklaps scheen haar iets in te vallen.

Haar gelaat betrok opnieuw.

— Zeg mij toch eens, begon zij. Hoe kondet gij weten, hoe hoog de som is, welke die ellendeling mij heeft af-gezet?

— Gij hebt die som zooeven zelf genoemd, mevrouw! antwoordde Raffles. Maar ik moet u zeggen, dat ik haar toch zou kennen, als gij dit niet zoudt hebben ge-daan. Gij hebt gisterennacht of vanmorgen een klein briefje ontvangen, dat slechts deze woorden bevatte: „Morgen bij mij thuis 1000 of anders...”

Dora deed eenige schreden achteruit en keek Raffles met wijd geopende oogen aan.

— Wie zijt gij, dat gij dit weet? Gij kunt toch zijn medeplichtigen niet zijn! Dat zou te ontzettend zijn!

— Stel u gerust, mevrouw! Ik heb gisterennacht het briefje gelezen, dat gedeeltelijk onder de reet van de deur van uw kamer uitstak... Ik ben de man, die van-

nacht in het huis van uwen echtgenoot heeft ingebroken...

Dora wankelde achteruit.

— Gij zijt.... Gij zijt een.... een inbreker?

— Ik ben John Raffles, mevrouw.

Minuten lang bleef het stil in het vertrek.

Dora stond als uit marmer gehouwen.

Zij hield haren blik onafgebroken op den man tegenover haar gevestigd.

Raffles nam de tasch van zijn schouder en opende haar langzaam.

Hij nam er het kleine valies uit en opende ook dit.

Daaruit nam hij de bankbiljetten en de rollen goudgeld en legde alles voor de vrouw op de tafel neder.

— Ik nam 11.000 pond sterling.... voor de armen van deze stad, mevrouw. Hier zijn ze. Ik zal ze op een andere manier wel krijgen. U wilde ik niet berooven, zoodra ik bemerkte, dat men u op een laaghartige wijze wilde afzetten en dat ik u misschien van dienst kon zijn. Want ik beschik over zeer machtige middelen, bedenk dat!

Dora liet haar blik beurtelings van het geld naar Raffles dwalen.

Even scheen zij te aarzelen.

Toen stak zij Raffles plotseling de hand toe, in een instinctief gebaar.

— Gij kunt geen slecht mensch zijn, daar gij dit doet, zeide zij. Ik vergeef het u. Gij zult van mij niets te duchten hebben.

— Ik dank u, mevrouw, zeide Raffles eenvoudig. Maar gij moet nog verder gaan. Gij moet onze hulp aanvaarden tegen dien schurk. Bedenk, welk gevaar gij loopt. Hij zal zeker niet aarzelen, zijn voornemen ten uitvoer te leggen en uw man alles zeggen. De gevolgen zullen verschrikkelijk zijn, als ik uw man goed ken.

Dora wrong de handen.

— Hij zal mij dooden, kreef zij. En ik heb hem zoo lief. Ik meende, dat het vreeselijk verleden voor goed begraven was, en dat ik het geboet had. O, hij zal mij zeker dooden. Ik ben verloren.

— Dat zijt gij niet, mevrouw, als gij onze hulp aanneemt.

— Maar hoe denkt gij mij dan te kunnen redden, gij, die mij volkomen vreemd zijt?

— Luister, mevrouw. Ik heb een plan, dat moet slagen. Gij moet mij dadelijk als bediende in uw huis aanstellen. Ik ben een goed comediant, en men zal mij dadelijk aannemen, als gij het beveelt. Eenmaal in uw

huis, tart ik den ellendeling, uw man te naderen, of hem een brief te schrijven.

Dora dacht even na en zeide toen, terwijl zij Raffles en Charly beide handen toestak:

— Ik vertrouw u. Ik stel mijn lot in uw handen. Ik wil alles doen, wat gij mij beveelt. Maar laat ons dan spoedig handelen. Anders is het te laat. En mijn arme Stanley zou de schande niet overleven. O, kon ik toch het verleden ongedaan maken.

— Helaas, mevrouw, het verleden is onherroepelijk voorbij. Maar gij moet op de toekomst vertrouwen. Gij kunt op ons rekenen, en ik zou mij al zeer moeten vergissen, als wij de plannen van dien laaghartigen schurk niet dwarsboomen. Maar gij hebt gelijk — dan moet er snel gehandeld worden. Gij keurt mijn plan immers goed?

— Ik wil alles doen, wat gij mij voorstelt, en ik keur uw plan goed. Het treft, dat wij juist een paar dagen geleden een bediende hebben verloren die in het huwelijk trad. Gij zoudt dus zijn plaats kunnen innemen.

— Uitstekend. Begeef u dan onmiddellijk weder naar uw huis. Ik zal mij daar over een half uur komen aanmelden.

— Toch niet in dit uniform? vroeg Dora verbaasd.

— Neen, dat niet, antwoordde Raffles glimlachend. Ik zal mij moeten verkleeden. Ik denk zelfs dat gij mij in het geheel niet zult herkennen.

— Dan verlaat ik u nu snel, hernam de jonge vrouw. Misschien heeft Stanley mijn afwezigheid reeds opgemerkt. Adieu!

Zij stak Raffles nogmaals de hand toe en wilde het vertrek verlaten.

— Verschooning, mevrouw, gij vergeet een kleinigheid, dat kleine valiesje hier.

Glimlachend stak hij haar het geel lederen taschje toe.

— Dat is waar. Ik weet niet meer wat ik doe. Het zijn de zenuwen.

Zij wilde weder heengaan, maar eensklaps keerde zij zich weder om en zeide:

— Ik waardeer het zeer wat gij doet, mijnheer, maar wat moet ik nu aan mijn echtgenoot zeggen? Hij zal natuurlijk vragen hoe ik aan dat geld gekomen ben. Wat moet ik hem dan zeggen?

Raffles keek haar peinzend aan.

— Gij hebt gelijk, mevrouw, daaraan heb ik nog in het geheel niet gedacht. Gij zoudt moeielijk de waarheid kunnen zeggen. Welnu, vertrouw mij dan nog

meer. Geef mij het geld weder terug, en als de geheele zaak geregeld is, dan zal ik zelf uw echtgenoot het geld weder doen toekomen, vergezeld van een brief. Ik zal zoo vrij zijn daarin de hoop te kennen te geven dat hij zijn groot kapitaal voortaan een weinig beter besteedt dan aan partijen, zooals ik er dezer dagen een ten uwen huize heb bijgewoond.

— Wat! Waart gij onder de gasten? riep Dora ongelooovig uit.

— Dat was ik, mevrouw. Het spijt mij echter dat ik u niet kan zeggen onder welke gedaante ik mij daar vertoont heb. Gij zult wel begrijpen, dat ik mijn incognito moet bewaren. Welnu, vertrouwt gij mij het geld toe?

De jonge vrouw stak hem de tasch met het geld zonder eenige aarzeling toe.

— Ziedaar, zeide zij eenvoudig.

Een oogenblik later had zij het vertrek verlaten.

Raffles keek haar eenige oogenblikken onbeweeglijk na en zeide toen:

— Nu is alles zoo helder als de dag, mijn jongen. Ik herinner mij nu zeer goed omstreeks acht jaar geleden in de bladen iets te hebben gelezen van een overval der New-Yorksche politie in een dievenhol waarbij een berucht heerschap, Black Jimmy, de aanvoerder van een gevaarlijke dievenbende, het leven liet, en met hem nog eenige anderen. De rest werd gevangen genomen op een jonge vrouw na, die de minnares van den chef moet zijn geweest. Die jonge vrouw was Dora Barton.

— Ja, nu begrijp ik ook alles, riep Charly uit. Zij is waarschijnlijk eenige jaren naar Engeland gevlucht, zij is in kennis gekomen met Stanley Barton, zij heeft

hem lief gekregen, en toen zij met hem in het huwelijk trad, meende zij dat het verleden dood en begraven was.

Raffles was intusschen naar het raam gegaan.

Toen hij een blik naar buiten wierp, zag hij Dora Barton juist een huurauto aanroepen en er instappen, waarop de auto vlug wegreed.

— Nu wordt het ook onze tijd, mijn jongen, zeide Raffles. De portier kon wel eens iets gemerkt hebben en naar boven komen. En dan zou het ons wel wat moeilijk vallen een verklaring te geven van die ingetrapte deur daarginds.

— Ik ben tot je dienst.

De beide vrienden namen hun gereedschapstassen weder op.

Zij verlieten het vertrek en sloten de deur achter zich. Snel daalden zij de trap af.

De portier maakte juist aanstalten om naar boven te gaan.

— Wel mannen, ik kwam eens kijken waar jelui zolang bleef. Is alles in orde?

— Alles is in de beste orde, portier, antwoordde Raffles.

— Wat zei mijnheer Hoggard?

— O, die was buitengewoon vriendelijk voor ons. Jammer genoeg is hij eenigszins overhaast vertrokken.

— Wat? Is hij heengegaan? Heeft hij jelui alleen gelaten?

— O, hij heeft ons op ons eerlijk gezicht vertrouwd, merkte Charly lachend op.

En hierop stapten de beide vrienden de deur uit, terwijl de portier zijn weg naar boven vervolgde.

HOOFDSTUK VII.

De brief.

Zoodra zij op straat kwamen, riepen de beide vrienden een auto aan en Raffles beval den chauffeur, hen zoo snel hij kon naar een van zijn woningen te brengen, die hij gebruikte om er zich te kunnen verkleeden, en die twee uitgingen hadden.

Hij had een huis gekozen dat zeer dicht bij de Kingstone Street gelegen was.

Zoodra zij binnen waren, zeide Raffles:

— Beste Charly, terwijl ik mij verkleed zul je wel zoo goed zijn de laatste editie van de „Daily Mail” te kopen. Ik ben zeer benieuwd of onze vriend Sullivan reeds iets ontdekt heeft.

— Aanstonds, antwoordde Charly.

Hij snelde het huis weder uit om naar een krantenjongen te zoeken.

Spoedig had hij er een gevonden.

Hij kocht een paar bladen van hem en keerde dadelijk weder terug.

Hij vond Raffles in een klein vertrek, voorzien van een geheime garde-robe.

De Groote Onbekende had zich reeds van zijn bovenkleederen ontdaan en trok nu een eenvoudig colbertcostuum aan.

Op het geluid van de opengaande deur keek hij om.

— Wel, heb je al iets gelezen?

— Neen, ik kom zoo van de straat.

— Kijk dan eens spoedig wat de bladen melden.

Charly sloeg een der bladen open en zocht eenigen tijd.

Eindelijk had hij het bericht gevonden.

Hij las het snel over.

— Welnu? vroeg Raffles.

— Wel — het is een bericht van vijf regels en het komt hier op neer, dat de politie Barton aanraadt zich maar in het onvermijdelijke te schikken en die elfduizend pond sterling op zijn verliesrekening te boeken.

— Wel, dat is geen aangenaam bericht voor den armen man, zeide Raffles spottend.

— Ik zou gaarne het gezicht van Baxter eens willen zien als hij verneemt dat de elfduizend pond weder terugbezorgd zijn.

— Misschien zal hij denken dat John Raffles plotseling krankzinnig is geworden.

Onder het spreken had Raffles zijn gelaat een geheele verandering doen ondergaan.

Hij droeg een pruik van licht blond haar, met een keurige scheiding juist in het midden en kleine bakkebaardjes.

Hij bekeek zich nog eens in den spiegel en vroeg toen:

— Is het goed zoo?

— Voortreffelijk. Als ik uit duizend bedienden zou moeten kiezen en je was er bij, dan nam ik jou zeker in mijn dienst.

— Vooruit dan. Het is hoog tijd, want wij moeten er rekening mede houden dat die schurk van een Hoggard den echtgenoot van de arme vrouw misschien persoonlijk komt waarschuwen.

Raffles verborg de kleederen die hij had afgelegd in de geheime kast, zette een klein bolhoedje op, overtuigde zich dat zijn revolver mede was verhuisd en nam toen Charly onder den arm.

Eenige oogenblikken later stonden zij weder op de straat, na het huis door den tweeden uitgang te hebben verlaten.

— En wat heb ik nu te doen? vroeg Charly.

— Voorloopig niets, mijn jongen.

— Dat spijt mij.

— O, troost je maar. Het zou mij niets verwonderen als de zaak hiermede niet was afgeloopen. Ik geloof dat wij dien Hoggard nog wel eens te zien zullen krijgen onder voor hem zeer onaangename omstandigheden.

— Dan blijft mij niets anders meer over dan afscheid van je te nemen en je goed succes toe te wenschen. Waar vinden wij elkander weder?

— Wacht maar rustig af tot ik weder in de villa kom.

— Zou dat lang kunnen duren?

— Dat geloof ik haast niet. Als een man als Hoggard een wraakplan koestert, dan brengt hij het ook aanstonds ten uitvoer. Je weet wel dat een van onze

spreekwoorden luidt: „Wraak moet men warm nuttigen”. Ik ben er dan ook van overtuigd dat hij aanstonds zal schrijven of nog vandaag in persoon komen. En nu — tot ziens.

Raffles wuifde Charly nog eens toe en was het volgende oogenblik verdwenen.

Hij nam de eerste de beste huurauto en liet zich tot op enkele meters afstand van het fraaie heerenhuis in de Kingstone Street brengen.

Op zijn schellen werd de deur geopend door een deftigen bejaarden buttler.

— Wel vriend, wat is er van je dienst? vroeg hij.

Raffles had beleefd zijn hoed afgenomen en zeide nu:

— Ik heb gehoord, mijnheer, dat hier een plaats vrij is als eerste bediende.

De bottelier bekeek hem van het hoofd tot de voeten.

Zijn onderzoek scheen hem te bevredigen.

— Heb je goede getuigschriften? vroeg hij.

— Voortreffelijke.

— Waar heb je alzo gediend?

Raffles noemde op goed geluk eenige adressen van bekende Londenaren.

— Nu, kom dan maar eens mede. Mijnheer is er op het oogenblik niet, maar mevrouw beslist toch altijd over het aannemen van het personeel.

Raffles volgde den bottelier door een aantal gangen naar een vleugel van het groote huis, waar de vrouw des huizes haar ontvangvertrekken had.

Hij stond stil voor een hooge witgelakte deur en klopte aan.

— Binnen! riep een gedempte stem, die Raffles aanstonds herkende.

Een oogenblik later stond hij weder tegenover Dora Barton.

De jonge vrouw kon een kreet van verbazing nauwelijks onderdrukken.

Zij staarde den gewaanden bediende eenigen tijd aan, alsof zij een spookverschijning zag.

Toen vroeg zij zachtjes:

— Hoe is uw naam?

— Webster, mevrouw. John Webster.

— Hebt gij in goede huizen gediend?

— In de eerste van Londen, mevrouw.

— Kunt gij goed tafel dienen?

— Ja, mevrouw, daar ben voor bekend.

— Hebt gij goede getuigschriften?

— Ik heb ze bij me, als mevrouw ze soms wil zien?

Raffles stak haastig de hand in zijn zak en haalde er een pakje papieren uit.

Dora trok haar wenkbrauwen hoog op.

Zij scheen nu werkelijk te meenen dat zij zich vergist had en dat het toeval hier een bediende buiten betrekking had gebracht, die onmogelijk de Groote Onbekende kon zijn.

Maar Raffles had het gebaar van twijfel aanstonds gezien.

Zonder dat de bottelier het bemerkte, die eerbiedig op een afstand was blijven staan, gaf hij de jonge vrouw een wenk die niet kon worden misverstaan.

En gelukkig begreep zij dien wenk dan ook.

— Wat dunk je, Hudson, zoo wendde zij zich tot den bottelier. De man bevalt mij wel, ik geloof dat wij hem maar zullen nemen.

— Zooals mevrouw beveelt, zeide de bottelier met een diepe buiging.

— Hebben wij nog een livrei die hem zou passen? vroeg Dora Barton.

— Ja mevrouw, dat zal wel gaan.

— Nu, neem hem dan maar mede en zeg hem wat hij te doen heeft.

Raffles maakte een diepe buiging voor de jonge vrouw en volgde den bottelier naar een kleine kamer onder de pannen, waar hij zou slapen en die tot verblijf had gestrekt aan den vorigen bediende.

In een kast hing een livrei, welke Raffles voortreffelijk bleek te passen.

De bottelier keek hem met een goedkeurend knikje aan en zeide toen:

— Ik geloof dat het wel gaan zal. Je moet weten dat mijnheer erg gesteld is op een goed uiterlijk bij zijn bedienden en ga nu maar mede naar het bediendevertrek, dan zal ik je aan de anderen voorstellen en je zeggen wat je te doen hebt.

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer, zeide Raffles.

De twee mannen daalden de trappen weder af en begaven zich naar het vertrek voor de bedienden, een groote kamer, keurig gemeubeld, die naast de keukens gelegen was.

Daar bevonden zich eenige bedienden die bezig waren met zilver poetsen.

Raffles werd met hen in kennis gebracht en daarop deelde de bottelier hem mede waar in zijn werk zou bestaan.

Hij was voornamelijk aangewezen als footman van den heer des huizes.

Dat was een gelukkige omstandigheid voor Raffles,

want nu zou het volstrekt geen opzien baren, als hij in en bij het vertrek van zijn meester vertoefde.

Een oogenblik later was Raffles al druk aan het werk.

En hij deed dat werk zoo onberispelijk, met zooveel distinctie, alsof hij zijn geheele leven lang bediende was geweest in deftige huizen, en dat hij zelfs een pluimpje kreeg van den bottelier, die anders tamelijk zuinig was met loftuitingen, ten einde de menschen niet te bederven, zooals hij dat noemde.

Maar intusschen hield de Groote Onbekende beide oogen wijd open.

Hij wist op een seconde na, wanneer de verschillende postbestellingen in Londen plaats hadden, en hij zorgde er voor in de buurt van de huisdeur te zijn toen de eerstvolgende post kam.

Zoo was hij het die de deur opende en de brieven aannam.

Hij schifte ze vlug, maar zag aanstonds dat er geen enkele brief bij was, waarvan het adres geschreven was met de plumpe hand van Tom Hoggard.

Raffles kon een gebaar van teleurstelling niet bedwingen, maar hij haastte zich niettemin de brieven op een zilveren blad te leggen en naar de kamer van zijn tijdelijken meester te brengen.

Deze was juist terugekeerd van eenige bezoeken.

Zijn gelaat had een verdrietige uitdrukking.

Raffles meende dus wel te kunnen raden wat het doel van zijn bezoek was geweest.

Blijkbaar keerde hij zoeven van Scotland Yard terug.

Hij keek den nieuwen bediende even verwonderd aan en vroeg slechts:

— Je bent in de plaats van Sutton gekomen?

— Ja, mijnheer, antwoordde Raffles onderdanig.

— Heeft Hudson je aangenomen?

— Ja, mijnheer.

— En mijn vrouw? Heb je haar gesproken?

— Ja, mijnheer. En mevrouw was wel zoo goed mij in dienst te nemen.

— Dan is alles in orde. Ik hoop, dat je je plicht beter zult vervullen dan Sutton, die een weinig al te innige vriendschap met Bachus had gesloten. Ik hoop dat je mij begrijpt?

— Volkomen, mijnheer.

— Dat doet mij genoegen. Ik houd van bedienden die aan een half woord genoeg hebben. Je kunt wel gaan.

Raffles verwijderde zich nadat hij de brieven had nedergelegd.

Onder het spreken had hij het gelaat van Stanley Barton met groote nauwkeurigheid gadeslagen.

En hij had er niets anders op gevonden dan een verdrietigen trek om het verlies van zijn geld en de nuttelooze pogingen van de politie om de daders te vatten.

Maar dit wist Raffles wel zeker: Hij had Hoggard niet gesproken. Ware dat het geval geweest, dan zou zijn gelaat zeker een heel andere uitdrukking hebben vertoond.

Raffles verliet het vertrek.

Er moesten nu twee uren verloopen voor er een nieuwe post bezorgd werd.

Ongelukkigerwijs viel die bezorging juist onder het etensuur en Raffles was aangewezen om den bottelier bij het bedienen te helpen.

Raffles trachtte nog door een handige manoeuvre deze aanstelling te ontgaan, maar de bottelier was onverbiddelijk — hij wilde met eigen oogen zien wat de nieuwe bediende presteerde op het gebied van tafelbediende.

En zoo stond Raffles in de prachtige eetzaal en liep hij geruischloos heen en weder tusschen het monumentale buffet, waar de bottelier met groote bekwaamheid het vleesch doorsneed en de tafel, die met prachtig damast, kostbaar zilver en heerlijk kristal was gedekt.

Het echtpaar Barton had dien dag geen gasten.

Het was duidelijk, dat zij liever alleen wilden zijn, na de treurige geschiedenis van dien nacht.

Raffles wierp hen nu en dan een steelschen blik toe, terwijl hij met groote waardigheid de verschillende spijzen aandroeg, alsof hij zijn opleiding had genoten in een van de eerste Zwitsersche hotels, die als de beste ter wereld bekend staan.

En hij zag nu ook duidelijk welk een teedere betrekking er moest bestaan tusschen deze twee menschen, waarvan er een op dit oogenblik verteerd moest worden door angst en onrust.

Nu en dan legde Stanley Barton zijn gebruinde hand op de slanke witte vingers van zijn vrouw, of wierp haar een teederen blik toe, dien zij met een glimlach beantwoordde.

Maar plotseling schrok Raffles op.

En op hetzelfde oogenblik zag hij, dat Dora verbleekte.

Er was aan de straatdeur gescheld.

Er viel niet aan te twifelen — dat was de post.

Terwijl Barton zijn vrouw bediende van eenige vruchten, wierp Dora Raffles een snellen smeekenden blik toe.

Hij trachtte haar met een wenk gerust te stellen.

Toch begreep hij maar al te goed dat er een uiterst gevaarlijk oogenblik was aangebroken.

Wie had de post aangenomen?

Waar zou zij gebracht worden?

Wat waren de gewoonten van den heer des huizes?

Zou hij zich aanstonds na het diner naar zijn werkkamer begeven, om daar de post in te zien?

Zou hij misschien naar de rookkamer gaan en zich daar de brieven laten brengen?

Of zou ten slotte, wat het ergste was hetgeen er kon geschieden, de bediende die de brieven had aangenomen, ze nu aanstonds hier binnenbrengen?

De volgende seconden waren hem een ware marteling.

Er geschiedde echter niets.

De deur bleef gesloten.

Blijkbaar waren de brieven naar een ander vertrek gebracht.

Raffles zag wel in dat hij spoedig moest handelen.

Hij boog zich beleefd naar de vrouw des huizes en zeide:

— Wenscht mevrouw misschien meloen?

Met echt vrouwelijke gevatheid begreep Dora Barton onmiddellijk welke beteekenis deze vraag had.

— Ja, zeide zij, breng mij een stukje, ik heb er grooten trek in.

— Dan zal ik ze even gaan halen, mevrouw. Wij hebben vanmiddag een prachtige meloen ingeslagen en afgekoeld.

— Maar lieve, ik dacht dat je niet van meloen hield, merkte Stanley verbaasd op.

— Maar ik heb er nu vandaag juist trek in, Stanley. Ga maar, Webster, zoo wendde zij zich tot den bediende.

Raffles haastte zich het vertrek te verlaten.

Een zucht van verlichting ontsnapte hem, toen hij de deur achter zich trok.

Hij had geen oog geslagen op het toornige gelaat van den bottelier, die van oordeel was dat de nieuwe bediende eigendunkelijk in zijn rechten was getreden.

Raffles dacht er ook niet aan zich naar den kelder te begeven ten einde daar de meloen te gaan halen, maar begaf zich zoo snel hij kon naar de werkkamer van den heer des huizes.

Hij trad binnen.

Op de prachtige ebbenhouten schrijftafel schemerde iets wits.

Raffles snelde er op toe.

Het was een stapeltje brieven.

Haastig spreidde hij ze uit elkaar.

Met moeite onderdrukte hij een kreet van zegepraal.

De brief, de noodlottige brief was er tusschen.

Aanstonds had Raffles de onregelmatige ordinaire hand herkend.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, greep hij den brief en stak hem in zijn binnenzak.

Juist toen hij de deur weder bereikte, kwam er een andere bediende aan.

— Wat voer jij hier uit? vroeg hij verwonderd en met onmiskenbaren afgwaan in zijn stem.

— Ik? O — ik moest een sigaar voor mijnheer gaan halen.

— Een sigaar? Sedert wanneer rookt mijnheer sigaren? vroeg de bediende.

— O, doet hij dat niet? Dan heb ik zeker niet goed verstaan en wilde hij sigaretten hebben. Ik verwonderde mij ook al dat ik in het geheel geen sigaren vond.

— Sigaretten zou je hier ook niet gevonden hebben, ging de bediende voort, die bewaart mijnheer altijd in zijn rookkamer. Wist je dat niet?

— Hoe zou ik het weten? vroeg Raffles, met een onschuldig gezicht. Ik ben hier pas eenige uren. Dan ga ik ze aanstonds halen. En houdt mij nu niet langer op want ik heb ook nog een meloen uit den kelder te halen.

Raffles duwde den man eenvoudig ter zijde en begaf zich naar de rookkamer.

Na eenig zoeken had hij een doos van palissanderhout gevonden, die Egyptische sigaretten bleek te bevatten.

Hij greep haar haastig, snelde toen naar den kelder, legde de meloen op een bord en keerde zoo haastig mogelijk naar de eetzaal terug.

— Waar blijf je toch, vroeg Barton ongeduldig.

— Je mag hem niet beknorren, Stanley, zeide Dora op zachten toon. Het huis is zoo groot. Hij zal den weg niet zoo spoedig hebben kunnen vinden.

— Zoo is het inderdaad, mevrouw, zeide Raffles op onderdanigen toon.

Toen zette hij de doos met sigaretten voor den heer des huizes en zeide:

— Ik ben zoo vrij geweest uw sigaretten mede te brengen, mijnheer.

— Dat is heel attent van je, maar zulke dingen be-

hoef je niet te doen als ik er niet om vraag, zeide Barton kortaf.

Zwijgend trad Raffles terug.

De bottelier wierp hem een bestraffenden blik toe.

Hij was nu bezig een kleinen flacon met een fijne likeur te ontkurken.

Van het oogenblik dat de bottelier met zijn rug naar de tafel gekeerd stond en terwijl Barton zijn aandacht bepaalde bij een peer die hij schildde, haalde Raffles snel den brief voor een zeer klein gedeelte uit zijn binnenzak en toonde hem Dora, die hem, sedert hij het vertrek weder was binnengetreten, geen oogenblik uit het oog had verloren.

De jonge vrouw werd zeer bleek en drukte de kleine hand op haar boezem.

Maar het volgende oogenblik had zij zich hersteld.

Zij wierp Raffles een dankbaren blik toe en zeide toen, terwijl zij haar best deed zoo onverschillig mogelijk te spreken:

— Stanley, ik ga naar mijn kamer. Denk er om dat wij ons moeten kleeden voor de soirée van graaf Kingward.

Vervolgens wendde zij zich tot den gewaanden bediende en vervolgde:

— Breng mijn brieven op mijn kamer. Zij liggen steeds op de kleine tafel in de hall.

Raffles boog zwijgend.

Hij had den wenk begrepen.

Hij wist wel, dat de jonge vrouw geen rust noch duur zou hebben, alvorens zij wist, wat de brief bevatte, dien de ellendige Hoggard aan haren man had geschreven.

Zoodra zij het vertrek verlaten had, en Barton zich naar de rookkamer had begeven, teneinde daar eenige trekjes aan zijn geliefkoosde sigaret te doen, spoedde Raffles zich naar de vestibule en nam eenige brieven van de kleine muurtafel, die zich daar bevond, en waar de post voor de vrouw des huizes steeds werd nedergelegd, tot een der bedienden zich naar haar boudoir begaf.

Zoo snel hij kon liep hij de trappen op, die naar de vertrekken van de jonge vrouw voerden.

Dora zat op de met zijde overtrokken sofa, en wrong zenuwachtig haar kanten zakdoekje in haar witte vingers, maar zoodra Raffles binnentrad, vloog zij over-eind en zeide heesch:

— De brief! Waar is de brief?

Raffles stak de hand in zijn binnenzak en haalde er den brief uit.

Zij rukte hem het noodlottig schrijven uit de hand, en wilde de enveloppe ruw verscheuren.

Raffles hief echter snel de hand op en zeide:

— Niet doen, mevrouw.

— Wat wilt gij zeggen? vroeg Dora, hem met groote oogen aanstarend.

— Ik zeg, dat gij beter doet, mij die zaak te laten verrichten. Als gij de enveloppe zoo ruw vernielt, kunt gij haar onmogelijk aan uwen echtgenoot geven — en wie weet wat zij bevat.

Dora reikte Raffles zwijgend den brief over.

— Doet gij het dan, zeide hij. Maar haast u wat. Ik brand van ongeduld.

Raffles nam den brief aan en had hem binnen enkele oogenblikken zoo handig geopend, dat de enveloppe in het geheel niet beschadigd was.

Hij haalde er den brief uit en reikte hem aan de van ongeduld sidderende vrouw toe, zonder hem zelfs te hebben ontvouwd.

Zij greep hem en las de weinige woorden die hij bevatte.

Een zwakke kreet kwam over haar bevende lippen en zij moest zich aan een tafel vastgrijpen om niet te vallen.

Toen stak zij Raffles den brief toe.

Hij luidde als volgt:

„Mijnheer Stanley Barton!

Als gij wilt weten, wat en wie uw vrouw was, voor zij mevrouw Barton werd, kom dan de bewijzen van haar vroeger gedrag halen bij een man, die zich wil wreken, en die u hedenavond zal wachten in het Crampton hotel, in kamer 116.

Een van haar vroegere makkers,

„BLEEKE TOM”.

Raffles prentte zich het adres en het nummer van de kamer goed in het geheugen.

Toen trad hij op den haard toe.

Hij streek een lucifer af, en hield dien onder den brief.

De vlam greep het papier en verteerde het tot den laatsten snipper.

De enveloppe ging denzelfden weg op.

Dora had zijn bewegingen met strakken blik gevolgd.

Toen het vuur alles van den noodlottigen brief had verteerd, liet zij een drogen snik hooren en stamelde:

— Ik weet niet, hoe ik u danken moet. Gij redt meer dan mijn leven. Gij redt mij voor de openlijke schande.

— Bedank mij niet, mevrouw, zeide Raffles op ernstigen toon. Alles is nog niet gedaan. Wij moeten die bewijzen hebben.

— Die bewijzen? herhaalde zij toonloos.

— Zeker. Als wij die niet in handen krijgen, is de schurk in staat, zijn aanbod te herhalen, in de meehing, dat zijn brief niet is terechtgekomen. Kunt gij u niet voorstellen, waarin die bewijzen kunnen bestaan?

Dora dacht even na en antwoordde toen:

— In dien vreeselijken tijd zijn er wel portretten van mij gemaakt, en daarop staan wellicht ook de schurken, die naderhand tot zware straffen zijn veroordeeld. Ook is het wel mogelijk, dat Hoggard zich heeft meester gemaakt van de brieven, die ik in het begin van mijn liefde voor dien ongelukkige, voor Black Jimmy heb geschreven. Die zouden mij inderdaad vreeselijk kunnen compromitteren.

— Dan blijft er niets anders over, mevrouw, dan die papieren en die portretten te gaan halen, zeide Raffles kalm.

— Zoudt gij dat werkelijk voor mij willen doen? vroeg Dora, met schitterende oogen.

— O, het heeft wezenlijk niet zooveel te beteekenen, hernam Raffles. Het is als het ware mijn beroep. Het verheugt mij meer dan ik u zeggen kan, dat ik u dezen kleinen dienst kan bewijzen. John Raffles is niet de man, voor wien de Londensche politie hem houdt, mevrouw. Maar nu mag ik niet langer treuzelen. Er moet snel gehandeld worden. Tot mijn spijt zal ik deze betrekking, die mij werkelijk zeer goed aanstond, al te vlug naar mijn zin weder moeten verlaten. Maar het gaat niet anders. Ik zal vanavond een zieke zuster moeten bezoeken, mevrouw. Gij hebt daar hoop ik, niest op tegen?

Dora glimlachte door de tranen heen, die haar prachtige oogen vulden.

— Gij zijt een edel mensch en een dapper man. Ga slechts. Ik zal wel zeggen, dat ik u verlof heb gegeven, heen te gaan.

— Maar ik zal niet terugkeeren.

— Ook niet, om mij te kunnen zeggen, hoe uw gevaarlijke onderneming is afgelopen?

— Ik vrees, dat dit niet zal gaan, mevrouw. Het kon tot moeilijkheden aanleiding geven. Maar ik heb er iets op gevonden. Als alles naar wensch is afgelopen, dan zal ik een advertentie van dezen inhoud in de „Times” plaatsen: „Het schadelijk gedierte is volkomen uitgeroeid!”

— Dat is een uitstekende inval van u. Ik behoef u zeker niet te zeggen met hoeveel gretigheid ik naar elke nieuwe editie van de „Times” zal grijpen.

— Ik geloof u te kunnen verzekeren, mevrouw, dat gij niet al te lang hoeft te wachten. Misschien zult gij de advertentie reeds in het ochtendblad vinden.

Raffles maakte een buiging en wilde zich terugtrekken.

Maar Dora Barton weerhield hem met een gebaar.

Aarzelend en op zachten toon vroeg zij:

— Zoudt gij dit beroep niet laten varen? Gij moet die vraag niet euvel duiden aan een vrouw, die lange jaren geleden tegen haar zin zelf deel heeft uitgemaakt van een gevaarlijke bende. Gij zijt een te edel mensch, dan dat gij uw leven in de gevangenis zoudt eindigen.

Raffles wierp de jonge vrouw een ernstigen blik toe. Toen schudde hij langzaam het hoofd en zeide:

— Ik ben geen gewone dief, mevrouw. Ik mag niet te veel van uw geduld vergen door u mijn geschiedenis te verhalen en de motieven welke mij er toe brachten, te doen wat ik doe. Gij kunt er echter verzekerd van zijn, dat het geld, hetwelk ik aan de rijken dezer aarde ontnem, heel wat beter besteed wordt, dan wanneer het in hun brandkasten bleef liggen.

Met deze woorden boog Raffles nogmaals diep voor Dora Barton en verliet toen het vertrek voor zij nog een woord had kunnen zeggen.

HOOFDSTUK VIII.

Raffles legt zijn mijnen.

Zoodra hij het huis verlaten had, waar zijn aanwezigheid slechts een korten tijd had geduurd, riep hij een auto aan en liet zich tot dicht bij de villa rijden.

Hij legde het overige van den weg te voet af, ging het park door de tuinpoort binnen en stond eenige oogenblikken later tegenover Charly, die verheugd opsprong en hem krachtig de hand drukte.

— Nu al terug! riep de jonge man uit. Dan behoef ik zeker niet te vragen of je geslaagd bent?

— Dat ben ik, beste Charly, en beter dan ik had durven hopen.

— Hij heeft het dus gewaagd daar binnen te dringen en je hebt hem onschadelijk gemaakt?

— Neen, mijn jongen, dat werkje blijft nog te doen. De schurk heeft een brief geschreven.

— Dat had ik aanstonds moeten bedenken. Een kerel als hij doet zulke dingen altijd over de post. En wat stond er in dien brief?

— O, hij bevatte slechts een paar woorden, maar als Barton ze gelezen had, dan zouden er vreeselijke dingen zijn gebeurd.

— Hij heeft zeker bewijzen?

— Je hebt het goed geraden.

— En waar woont hij nu?

— In het Crampton-Hotel.

— Hij durfde dus zeker niet naar zijn eigen woning terug te keeren uit vrees dat wij hem daar zouden opvangen. Maar hij heeft er toch de bewijzen moeten gaan terughalen.

— Dat denk ik niet. Een man als Hoggard is te voorzichtig, die draagt die dingen altijd bij zich.

— En wat denk je nu te gaan doen?

— Wel, het eenige wat er te doen valt. Wij gaan naar het Crampton Hotel en wij zullen den schurk zijn bewijzen afhandig maken voor hij gelegenheid heeft gehad een tweeden brief te schrijven.

Hierop deelde Raffles Carly in korte woorden mede wat er zoeven in het huis van Barton was voorgevallen.

Toen hij zijn verhaal beëindigd had, vroeg Charly:

— In welke vermomming zullen wij gaan?

Raffles dacht even na en antwoordde toen:

— Ik geloof dat het beste is, als jij de rol van kellner vervult.

— Maar dan zouden wij den hoteleigenaar in het geheim moeten nemen.

— Welnu? Wat zou dat? Wij zeggen eenvoudig, dat wij van de politie zijn en een brutalen hoteldief onschadelijk moeten maken, die den naam van zijn inrichting in opspraak zou kunnen brengen.

— En wat zou jij voorstellen?

— Ik had eerst de rol van oberkellner voor mij bedacht, maar per slot van rekening geloof ik dat het beter is als ik optreed in de rol van Stanley Barton.

— Denk je zijn kop goed te kunnen namaken?

— O ja, in ieder geval voldoende om ons plan te doen slagen. Zoo heel goed kent Hoggard zijn slachtoffer immers ook niet.

— En wanneer begeben wij ons op weg?

— Vanavond nog. Je hebt toch zeker afgedineerd?

— Ja, maar met lange tanden. Het is niet zeer aangenaam om geheel alleen te dineeren.

— Nu, dan zullen wij ons aanstonds op weg begeben als ik zelf iets gegeten heb, want je zult wel begrepen hebben dat mijn maaltijd er bij is ingeschoten.

Zonder iets te zeggen was Charly naar de huistelefoon geloopt en had Gaston bevel gegeven aanstonds weder de tafel te dekken, daar Mylord wenschte te dineeren.

Terwijl de oude tafelbediende zich van zijn taak kweet, begaf Raffles zich naar zijn slaapkamer en veranderde daar zijn uiterlijk volkomen.

Het duurde echter tamelijk lang ditmaal, daar hij Stanley Barton slechts korten tijd kende en alleen met zijn geheugen te rade moest gaan.

Maar toen hij ten slotte opstond, sloeg Charly toch de handen van verbazing in elkaar.

— Het is ongelooflijk! riep hij uit.

— Gelijkt het?

— Of het gelijkt? Je bent Stanley Barton in eigen persoon!

—Dan maar spoedig naar de eetzaal, want ik ver-
zeker je dat ik honger heb!

De beide vrienden begaven zich naar de eetzaal.

Charly had den ouden Gaston medegedeeld, dat hij
zelf Mylord wel zou bedienen, daar hij het niet noodig
achtte dat de oude bediende zijn meester in diens ver-
momming zou zien.

Raffles at snel en sprak niet veel.

Blijkbaar vertoefde hij in gedachten bij de ongeluk-
kige vrouw die thans in ongerustheid afwachtte wat
het lot over haar zou beschikken — een gelukkig leven
aan de zijde van een geliefd man, of de oneer, de ver-
stooting — misschien de dood!

Binnen een kwartier was hij gereed.

Hij raadpleegde zijn horloge en zeide:

— Het is nu bij negenen, laat ons snel voortmaken,
anders kon Hoggard zich wel eens ongerust maken, dat
zijn brief was zoek geraakt, en Barton in zijn woning
gaan opzoeken!

De twee vrienden voorzagen zich van alles wat noo-
dig was voor hun onderneming en begaven zich toen
op weg.

Het Crampton Hotel was in een tamelijk afgezon-
derde wijk gelegen.

Zij namen dan ook een huurauto die hen in een half
uur aan het opgegeven adres bracht.

Zij stapten uit en zonden de auto weg.

Zij traden de groote vestibule van het hotel binnen,
waar dadelijk de oberkellner hen tegemoet trad.

— Wat wenschen de heeren? vroeg hij.

— Wij wenschen den gérant te spreken! zeide Raff-
les kalm.

— Voor zaken?

— Voor zaken, goede vriend! Haast je wat, als
ik u verzoeken mag, want wij hebben niet veel tijd.

De oberkellner twijfelde nog even en zeide toen
kortaf:

— Hoe is uw naam?

— O, die doet er weinig toe! Zeg maar dat wij van
de politie zijn!

— Van de politie, herhaalde de oberkellner ver-
schrikt. Wat heeft die hier te maken?

— Goede vriend! zeide Raffles koeltjes, dat zullen
wij aan den gérant en niet aan u mededeelen. En ver-
dwijn nu spoedig, of ik verlies mijn goed humeur, en
dat zou wel eens minder aangename gevolgen voor u
kunnen hebben!

Nu haastte de oberkellner zich in allerijl weg.

Vijf minuten later keerde hij met den gérant terug,

een klein dik heertje dat er op het oogenblik heel bleek
en opgewonden uit zag.

Zoodra hij Raffles en Charly in het oog kreeg liep
hij op hen toe en vroeg zenuwachtig:

— Wat vertelt de oberkellner mij daar van politie?
Wat moet dat beteekenen? Wat wilt gij hier? Wat
komt gij hier doen? Wat is er gebeurd?

Raffles hief kalmeerend zijn hand op.

— Mijn waarde heer, op die vragen kan ik niet tege-
lijkertijd antwoorden. Gij hebt zeker wel een par-
ticulier spreekvertrek?

— Natuurlijk!

— Weest dan zoo goed ons daar heen te geleider
daar kunnen wij op ons gemak spreken! En als gij
soms mocht aarzelen of wij van de politie zijn — hier
is mijn penning!

Raffles sloeg de lapel van zijn jas terug en toonde
een politiepenning.

De gérant hief zwijgend de handen ten hemel en
ging de beide bezoekers voor naar zijn spreekkamer.

Het was een fraai gemeubeld vertrek, gelijkvloers.

Hij sloot zorgvuldig de deur, wees zijn bezoekers
een stoel, liet zich toen zelf in een diepen stoel neer-
vallen, wreef zich eenige malen over het voorhoofd en
vroeg toen:

— En zeg mij nu eens waarom gij komt?

— Met het grootste plezier, mijn waarde!

— Is er hier in onze zaak gestolen?

— O neen.

— Is er iemand opgelicht?

— Volstrekt niet!

— Maar wat dan in 's hemels naam!

— Er bevindt zich onder uw gasten iemand die zoo-
wel het een als het ander wil doen!

— Wat zegt gij daar? Hebben wij een hotel-dief
onder ons dak?

— Dat vrees ik!

— Maar wie zou dat dan moeten zijn?

— Dat zult gij spoedig genoeg hooren! Bevindt
zich onder uw gasten iemand die Hoggard heet, of
althans dien naam heeft opgegeven?

De gérant dacht even na en herhaalde toen, half
voor zich heen:

— Hoggard — Hoggard? Ja zeker! Iemand van
die naam heeft hier vanmiddag zijn intrek genomen.

— Is hij op het oogenblik thuis?

— Ja zeker! En zegt gij dat die man een hotel-
dief is?

— Ik ben er vast van overtuigd!

De gérant vloog overeind.

— Maar dan laat ik hem onmiddellijk arresteeren! riep hij uit.

Raffles drukte hem met een geruststellend gebaar weder op zijn stoel neer.

— Daarvoor komen wij juist, mijn waarde heer, zeide hij.

— Dat is waar — dat vergat ik! mompelde de gérant. Gij komt dus om dien kerel in verzekerde bewa- ring te nemen?

— Juist mijnheer!

De gérant dacht even na, wreef met zijn hand over zijn dikke kin en ging toen voort:

— Dat zal zeker veel opzien baren?

— O neen — het kan heel rustig in zijn werk gaan!

Dat scheen een groote opluchting voor den gérant te zijn.

Er was weer eenige kleur op zijn gelaat te bespeuren toen hij op overredenden toon hernam:

— Als gij het wat kalm en zonder opzien zoudt kun-

nen doen, zou mij dat groot genoeg verschaffen! Ons hotel staat te goeder naam en faam bekend en ik zou niet gaarne willen dat daar verandering in kwam!

— Dat behoeft ook volstrekt niet als gij ons rustig onzen gang laat gaan!

— Ik ben geheel en al tot uw dienst! riep de gérant uit. Zeg slechts wat ik te doen heb!

— Niets anders dan dezen heer, mijn assistent, in staat te stellen, gedurende een half uur de rol van kellner te laten vervullen. Gij ziet dat hij daar reeds op gekleed is. Wij moeten namelijk met list te werk gaan, want die mijnheer Hoggard is een zeer sluw heerschap — en bovendien zal hij wel gewapend zijn! Mijn assistent zal mij dan eenvoudig aandienen en als wij eenmaal in de vesting zijn, is de rest kinderspel!

— Gij hebt dus geen agenten noodig?

— Volstrekt niet!

— Zooveel te beter! Ik ben u veel dank verschuldigd, dat gij dit voor ons over hebt!

HOOFDSTUK IX.

De kroon op het werk.

Een paar minuten later was alles in orde gemaakt. Er werd een piccolo met een of andere niets betekende boodschap naar kamer 116 gezonden, om er zich van te vergewissen of Hoggard nog steeds daar was.

Hij keerde terug met de boodschap dat de bewoner der kamer juist aanstalten scheen te maken om te vertrekken.

— Dan zijn wij maar juist bijtijds! mompelde Raffles binnensmonds. De schurk zou ons zoo waar nog ontsnapt zijn!

Toen vervolgde hij luid, terwijl hij zich tot den gérant wendde:

— Bemoei u met niets meer — de rest gaat ons alleen aan!

— Er zal toch niet geschoten worden? vroeg de gérant bevend.

— Zoo weinig mogelijk, mijn waarde heer, antwoordde Raffles glimlachend.

— Er zal toch geen kabaal gemaakt worden?

— Alles zal zeer ordelijk in zijn werk gaan!

— Maar als hij tracht te vluchten?

— Hij zal niet vluchten.

— Zijt gij daar zoo zeker van?

— Volkomen zeker!

Daarop wendde hij zich tot Charly, die zijn overjas reeds had uitgetrokken en zijn hoed had afgezet en zeide:

— Vooruit! Anders glipt hij ons nog doór de vingers!

Charly vluchtte de trappen op, waarbij de piccolo hem den weg wees.

Raffles volgde hem langzaam op den voet.

Hij zag hoe de piccolo Charly een deur aanwees en daarop zachtjes wegsloop.

Nu tikte Charly aan.

De deur werd geopend.

Hij trad binnen.

Slechts weinige oogenblikken later keerde hij weder terug en ging op Raffles toe.

Hij sprak opzettelijk zoo luid mogelijk toen hij vroeg:

— Mijnheer Hoggard verzoekt u bij hem te willen komen.

Maar op zeer zachten toon voegde hij er aan toe:

— Hij heeft zijn revolver in de lade van zijn schrijftafel liggen. In de linksche lade. Hij schoof haar juist dicht toen ik binnenkwam.

— Ja, ja, hij wil op alles gewapend zijn, hernam Raffles fluisterend.

— Wat moet ik doen? hernam Charly snel.

— Dat zal ik je daar binnen wel zeggen. Dien mij aan.

De beide mannen keerden naar de kamer terug.

De gewaande kellner klopte nogmaals, opende toen de deur en zeide op onderdanigen toon tot den man daar binnen:

— Hier is mijnheer Barton, Sir.

Raffles trad het vertrek binnen.

Het bevatte slechts een raam, waarvoor de gordijnen waren neergelaten.

De electriche lamp verspreidde een helder licht.

Tom Hoggard kwam den bezoeker te gemoet.

Hij stak hem de hand toe, met een aarzelend gebaar, maar Raffles deed of hij haar niet zag.

Hoggard wreef even zijn handpalmen verlegen over elkaar en zeide toen op eenigszins schorren toon:

— Mijnheer Barton — ik heb u verzocht hier te komen om u iets mede te deelen dat.....

Maar nu pas scheen hij den kellner te zien die bij de deur was blijven staan.

Hij trok zijn lichte wenkbrauwen hoog op en vroeg toen op barschen toon:

— Wat voer je hier nog uit, kellner, je kunt wel vertrekken! Ik zal je wel schellen als het gesprek met dezen heer geëindigd is.

Charly wendde zich langzaam naar de deur.

Maar Raffles hief de hand op en hield hem tegen.

— Een oogenblik, zeide hij kalm.

Hoggard keek hem vragend, met een vreesachtige uitdrukking in zijn oogen aan.

Daarop gleed zijn blik snel naar de lade van de schrijftafel.

— Moët ik den kellner niet wegsturen, mijnheer Barton, vroeg hij. Gij verlangt toch zeker niet dat hij bij ons gesprek aanwezig is?

— Daar dring ik integendeel opaan!

— Maar het geldt hier een zeer kiesch onderwerp!

— Juist daarom, mijnheer! Ik wil er een getuige bij hebben als ik met u spreek! Wie zegt mij dat gij geen chanteur zijt? Dat gij mij niet eenvoudig wilt afzetten?

— Pardon, ik heb niet over geld gesproken! riep Hoggard uit, terwijl hij als onwillekeurig naar de schrijftafel schoof.

Maar Raffles had zijn oogen niet in zijn zak.

Hij had het gebaar en de listige uitdrukking in de oogen van den schurk gezien en hij nam bijtijds zijn maatregelen.

Met een paar stappen was hij bij de schrijftafel, vlak voor de lade, welke Hoggard nu onmogelijk zou kunnen openen tenzij hij zijnen bezoeker op zijde duwde.

De schurk beet zich op de lippen en wierp Raffles een wantrouwenden blik toe.

Blijkbaar was er iets in de houding en in de oogen van zijn bezoeker dat hem niet beviel.

Toen echter haalde hij de schouders op en zette zich aan de tafel.

— Wat komt het er op aan! riep hij uit. Als gij wilt dat er een kellner bij ons gesprek aanwezig is, dan moet gij het zelf weten! Ik waarschuw u echter, dat het voor u beter zou zijn als hetgeen ik u te zeggen heb, onder vier oogen bleef! En neem nu plaats, wat ik verzoeken mag.

— Ik zal liever blijven staan, antwoordde Raffles koel. Zeg mij nu wat gij mij te zeggen hebt en maak het kort!

Hoggard aarzelde eenige oogenblikken.

Hij scheen naar zijn woorden te zoeken.

— Wilt gij werkelijk niet gaan zitten? vroeg hij.

— Ik sta liever! antwoordde Raffles kortaf.

— Zooals gij wilt! Welnu dan, mijnheer Barton, hetgeen ik u te zeggen heb, betreft uw vrouw, zooals ik u reeds schreef!

Hij wachtte even en wierp zijn bezoeker een schuwen blik toe.

Diens gelaat bleef echter onbeweeglijk.

— Wat is er met haar?

— Zij is — niet degeen voor wie gij haar gehouden hebt! Ik wil u niet te lang op de pijnbank binden —

zij is acht jaren geleden de minnares geweest van Black Jimmy, een zeer bekend New-Yorksches bende-hoofd, die daar in strijd met de politie gevallen is!

Weer gingen zijn valsche oogen naar het gelaat van den bezoeker.

Maar dat bleef steeds even rustig.

— Hebt gij de bewijzen voor hetgeen gij daar zegt?

— Dat heb ik u toch geschreven! riep de bandiet uit.

— Geef ze mij aanstonds! beval Raffles.

Hoggard stak zijn hand in zijn binnenzak en haalde er een aantal brieven en een paar portretten uit, welke hij Raffles toestak.

Deze liep ze vluchtig even door en zag met één oogopslag, dat deze bewijzen inderdaad vernietigend waren.

Als Barton ze onder de oogen kreeg, behoefde hij er niet aan te twijfelen of zijn vrouw was inderdaad Dora Nicholson, de minnares van den gevreesden bandiet!

Raffles liet de brieven in zijn binnenzak glijden en knoopte zijn jas weder dicht.

Toen zeide hij tot Charly, die onbeweeglijk was blijven staan:

— Doorzoekt zijn zakken!

Charly was met een paar stappen bij den bandiet.

Hoggard verbleekte en deinsde achteruit.

— Wat moet dat beteekenen! riep hij uit.

— Dat moet beteekenen dat ik u niet vertrouw, antwoordde Raffles ijskoud. Ik denk dat gij nog wel een of ander bewijsstuk zult hebben achtergehouden, om u daar later van te bedienen om ons geld af te zetten!

— Als die kellner mij durft aan te raken, sta ik niet voor de gevolgen in, schreeuwde Hoggard.

— Gij zult het kalm toelaten, hernam Raffles, want ik heb wel middelen om u te dwingen!

Met deze woorden stak hij de hand in zijn zak.

Zij kwam er weder uit, bewapend met een revolver.

— Handen op! beval Raffles kortaf.

Met een gelaat dat door woede vertrokken was hief Hoggard langzaam zijn handen op.

Charly trad op hem toe.

Met groote snelheid en behandigheid doorzocht hij zijn zakken.

Hij vond niets.

Maar toen hij ook het vest van den schurk losknoopte, ontdekte hij in een binnenzak nog twee brieven en een portret!

Hij stak ze Raffles toe, die zijn revolver op de borst van den schurk gericht hield en zeide:

— Is dit misschien hetgeen gij zoekt?

Raffles wierp een blik op de papieren.

— Juist, zeide hij.

Ook deze beschuldigende stukken verdwenen naar zijn binnenzak.

Wit van woede liet Hoggard zijn handen weder zakken.

De zaak had een geheel anderen loop genomen dan hij verwacht had!

Het was een zonderlinge echtgenoot, die zulk een vreeselijke tijding zoo kalm opnam!

Raffles stak de revolver weer weg.

Toen trad hij dicht op Hoggard toe en zeide:

— Nu moet gij eens goed naar mij luisteren! Gij weet te veel van mijn vrouw naar mijn zin! Ik wil niet dat gij hier blijft, verstaat gij dat?

Dadelijk rook Hoggard, dat hier een zaakje te doen viel.

Zijn gelaat verkreeg aanstonds een andere uitdrukking, toen hij brutaal vroeg:

— En waar zou ik dan heen moeten gaan?

— Keer mijnentwege naar Amerika terug.

— Dat zal u wel wat waard zijn?

— Wat bedoelt gij?

— Nu, gij zult er toch wel wat voor over hebben?

vroeg Hoggard met een valschen grijnslach.

Raffles haalde de schouders op.

— Gij zult verdwijnen en ik zal er geen cent voor betalen!

— Geloof gij dat werkelijk! riep de bandiet woedend uit. En hoe denkt gij mij daartoe te dwingen?

— Dat zal ik u zeggen! Toevallig zie ik in een der brieven en in een krantuitknipsel, dat gij aandeel hebt gehad in een grooten diefstal gepaard met poging tot moord, die hier acht jaren geleden heeft plaats gehad! Nu moet gij weten dat dergelijke misdaden bij ons pas verjaren als er vijftien jaren na verlopen zijn! Ik behoef dus slechts even naar de politie te telefoneeren en binnen tien minuten zit gij achter slot en grendel!

De bandiet was vaalbleek geworden.

Hij begreep dat zijn spel verloren was.

— Het is goed! mompeld hij bijna onverstaanbaar. Ik zal gaan!

Met gebogen hoofd ging hij de deur binnen die naar zijn slaapkamer voerde.....

Raffles en Charly verlieten haastig de kamer.

Beneden wachtte de gérant hen met een angstig gelaat op.

— Wel heeren — waar is de schurk? Hebt gij hem?

— Neen, mijnheer, antwoordde Raffles glimlachend. Het spijt ons — maar het was een vergissing!

Den volgenden morgen stond de heilbrengende advertentie in „De Times”.

De volgende aflevering (No. 242) bevat:

Onschuldig verdacht.

